

KLARAZO

Emeljétek fel a ti szeméiteket, és lássátok meg a tartományokat:

mert megértek az aratásra. *János 9, 35.*

Vallásos folyóirat.

Megjelenik minden negyedévben.

III. évfolyam.

Budapest, 1906. január 1-jén.

1. szám.

Mikor ő jönni fog.

(Krisztus második adventje.)

»Az éjtszaka elmúlt, a nap elközelgett.

Lelkem reszket e gondolatnál; vajjon igaz ez? Az éj, a világ hosszú éjtszaka, csüggeteg halál félelmével és vak kívánságával vajjon elmúlnék? Valóban közelednék ez a nap?

»És akkor meglátják az embernek fiát eljönni a felhőben hatalommal és nagy dicsőséggel. Mikor pedig ezek kezdenek megleenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket, mert elközelgett a ti váltságtok.»

Ó ismét eljő! Az Isten fia jó! — Ó jó erre a földre nagy erővel és dicsőséggel. Meg lesz ez valóban? Valóban látni fogja ez a föld, a menny meg fog világosíttatni ama nagy dicsőségtől s ennek a városnak lakói felemelik majd fejöket, mikor őt jönni látják.

Igy szólt az Isten szolgálója ünneplésen és komolyan, és tejes valóságában éreztem át az ügyet s feltettem magamban, hogy aszerint fogok cselekedni; de mikor elhagytuk a kápolnát, ezúttal S. szomszédom: »Hétfőn nem kell elfelejteni a bankigazgatók gyűlését.« Frederich neje pedig arra kéré feleségemet, hogy a csütörtökön

tartandó estélyen megjelenjen. Ezután feleségem kérdezett, láttam-e Körner k. a. drága öltözékét. »Oly pazar,« — tevő hozzá — »pedig felét sem keresi meg annak, amennyit mi. Soha nem hoztam szükségleteimet Párisból, helytelennek tartanám.«

Én a prédikációról beszéltem. »Igen, szép volt a prédikáció« — mondá feleségem — »ünnepléses és komoly; csodálom, hogy nem hatott meg mindenkit. — De hogy el ne felejtsem, a Mari gyűrűjét kicseréljük, valódi gyémántot kíván bele. Mennyi gondot okozott nekem a születésnap ajándék Mari részére, hogy nem is igen hallgattam oda. Ez nem jó reám nézve, de sehogysem voltam képes gondolataimat fékezni.«

»Szerelmesem« — mondám erre — »többször úgy rémlik előttem, mintha életünk csupán csalódás lenne. Megyünk a templomba, amit pedig ott hallunk, vagy hamis, vagy igaz, mint például a mai prédikáció. Ha ama eljövotelt várjuk, akkor másként kell élnünk és eljárunk, mint eddig. Igazán hisszük azt, ami a szentírásban van, vagy csak álom lenne az?«

Mire nőm határozottan felelé: »Hiszem, igen, erősen hiszem mindazt, amit mondasz; azt is érzem, hogy nagyon is

világi vagyok; igen sok földi dologgal kell törődnöm!»

Erre nagyot sóhajtott, kisvártatva így szóltam: »Ha Krisztus holnap jönne, hogyan állanánk meg előtte?«

»Azt gondolom« — viszonzá feleségem — »hogya városunk nagyjai előkészületeket tennének, hogy őt személyesen fogadják. Csak képzeld el magadban azt a készülődést Üdvöztőnk fogadtatására!«

»Lehetséges, hogy a nagyoknak és gazdagoknak minden elismerését visszautasítaná. Finom templomosaink hiába esedeznének előtte. Ő nem a palotákban lakik.«

»Óh, ha pénzünk tart tőle távol, akkor szívesen odahagyok mindent, igen, mindent — csak megláthassam őt.«

Ezeket szíve mélyéből és komolyan mondá feleségem, s úgy látszott, mintha örülné jövetelének.

»Egykor látni fogod« — szólék tovább — »ami pénzzel pedig most birunk, az nem tartja vissza.«

Éjjeli álmomban megisméltődtek e beszélgetés elméletei. Sétálni mentem; mintha valami különös borult volna az egész természetre. Síri csend volt, itt-ott egy csoport ember ácsorgott, kik valami fontosat suttogtak egymásnak. Valaki megszólalt: »Valóban jó? Mikor? Holnap?«

»Igen, holnap itt lesz.«

Este volt. A csillagok teljes fényökben ragyogtak s a nagy kereskedelmi város kirakatai ettől a fénytől világítatnak meg, de mintha minden ugyanazzal a várakozással lett volna eltelve. Semmit nem míveltek, de kérdő tekintettel bámulták egymást: »Hallottad?« Egyszerre egy angyalt láttam, ki mellettem haladt. Komoly, derült és nyugott kinézésű, feje fölött homályban ragyogó fényvel, tisztább bármely fénynél ezen a földön — egész más fény, mint az úton levő világító, s ez az én mennyei kísérem, mintha a föld fölött lebegett volna. Habár kissé összerezentem e látáson, de azért mégis bizalmas vonzódást éreztem iránta, s kérdém:

»Ugyan mondd, kérlek, csakugyan eljő már holnap a Krisztus?«

»Igen ő jön« — felelte az angyal, — holnap már eljő.«

»Mily öröm!« kiáltám.

Szóla az angyal:

»Az nagy öröm, de — ah — sokaknak rémítő leend ez ebben a városban. Jöjj velem!«

Néhány pillanat múlva a város legfőbb palotája egyik lakosztályában voltunk. Egy derék, viruló kinézésű férfi ült az asztalnál, melyen mindenféle iratok heverték, melyeket az idegesen rendezett. A kereveten egy szomorkodó gyengéd nő feküdt, fehér kezeiben könyvet tartva. Bármerre tekintetem, mindenütt határtalan gazdagság: arany, ezüst, drágakövek, külföldi butorok, értékes képek — ami csak pénzen szerezhető — meg volt ott. Mindezen felhalmozott kincsek dacára nem látszott az ember nemesnek, sem műveltnek. Nyugtalan és ideges volt. Mialatt homlokáról izzadságot törölé, megszólalt: »Nem tudom, mint vagy Anna, de nekem nem tetszik ez a hír. Sehogysem értem. Ez mindent feltartóztat.«

Erre a nő kezeit összekulcsolva felkiáltá: »Óh, János, hogyan beszélhetsz így?«

»Igazad van, Anna. Még nem szeretnék vele találkozni, szeretném, ha még nem jönne. Mit kíván tőlem? Szívesen adnék három milliót egy kórház alapítására, csak ne jönne még holnap. Sőt még többet is áldoznék, ha jövetelét elhalasztaná.«

»De nem a legjobb barátunk-e ő?« Csodálkozva néz fel a férj.

»Legjobb barátunk? Te, Anna, nem tudod, hogy mit beszélsz; jól tudod, hogy gyűlölök ilyen dolgokat. Mit jelentesen hát mindez? Ezt gyűlölöm.«

»Nem bírom elég világosan kifejezni magamat?« kérdé Anna szomorúan.

»Nem, nem; nézz csak ide.« — Mialatt papírajaira mutatott. — »Milliók hevernek előttem; ma még enyém. holnap az egész hasznavehetetlenné válják? S mit nyerek érte? Azt gondold, hogy e fölött örülhetek? Felét, sőt az egészet is odaadnám, ha jövetelét száz évvel odébb tolhatnám!«

A nő kitérte feléje gyenge vékony karjait, de ő visszalökte.

»Látod,« — szóla szomorúan az angyal. — »Közte és neje között mily nagy a közbevetés, a válaszfal. Évek óta laknak egy és ugyanazon házban, s nem képesek egymást megnyerni. Holnap, a nő az Üdvözítő elé mehet, de ő majd jajveszékelné fog: Hegyek, halmok, borítsatok el! — Nem azért, mert őt Krisztus gyűlölte, hanem, mert ő gyűlölte a Megváltót.«

Itt befejeződött az esemény. Majd egy alacsony házikóban állapodtunk meg, amelyet csak halvány fény világít meg. Mily szegényes itt minden! Egy törött szék, egy rozoga asztal és ágy, amelyben négy gyermek hever; ez képezi az egész bútort. Szegény gyermekek! A levegő oly hideg, hogy lélekzetet lehet látni, amíg egymással csevegnek.

»Ha jön a mama, hozni fog enni-valót,« — szólt egyikök.

»Nagyon fázom,« dadogja a legkisebb.

»Gyere ide középre, mi bemelegítünk. Mama megígérte, hogy tüzet rak, ha az az ember megfizet neki,« vigasztalta a másik kettő.

»Micsoda rossz ember az,« — mondá egy fiúcska — »csak akkor fizet, ha a mama erre kényszeríti.« Ekkor nyílik az ajtó, s belép egy sugár asszony, jól megrakadva. Hamar az asztalra helyezett mindent és az ágyhoz lépett. Az örömtől összecsapva kezeit, felkiáltott:

»Örüljtek, örvendjétek gyermekek! Holnap jön az Üdvözítő.«

Erre valamennyien felugráltak és átölelték anyjukat. Azonnal hitték, amit mondott. Már hallottak az Üdvözítőről, aki legjobb barátja édes anyjuknak, ki gondot visel reájuk a zord hidegben; nem kételkednek jövetelében.

»Óh, mama, mondd, akkor magához fog vinni minket? Úgy-e azt akarja?«

»Igen, kicsinykéim,« — mondá szelíd mosollyal — »egybegyűjti juhocskáit karjaiba, s ölében fogja őket hordozni.«

Megint egy pazar fényűzéssel berendezett szobában voltam. Négy nő élénk beszélgetést folytatott. A padlón csipke, selyem, hársony és egyéb divatickek heverték. De a kezek tétlenül nyugodtak.

»Valóban rettenetesnek tünik előttem« — szólalt meg egy fiatal leány, sóhaját elfojtó hangon.

»Igen, de hát tulajdonképp mi is lesz azután? Mindennek vége leend akkor?« — kérde egy másik.

Ült ott a szobában egy szegény varróleány is ki most vidáman így szólt: »Az Úrral fogunk maradni örökké!«

»No, de mi jelentsen az?« — kérde, ki először szólt volt, mialatt kisséremegett.

»Ez rémítő dolog előttem.«

»Igen,« — viszonzá egy másik leány — »ez oly váratlan — ki álmolta volna — olyan egyszerre kezdődjék egy új élet?«

»Mennyire örülök, hogy vele fogok egyesülni« — kiáltá a szegény varróleány — »mily nagyon kívánom látni!«

»Íme ismét nagy ellentét« — figyelmezte az angyal.

Így jutottunk az imaház lépcsőjére. Itt egy csoport népség állott egymásba fogódzva, s várták a megjelenés hajnalát, együtt zengedezve:

»Jöjj el Jézus, jöjj hamar!«

Beecher-Stowe H.

Bizonyágtételek a gyülekezetek részére.

White E. G.-től.

(Folytatás.)

A bizonyágtételek iránti kételkedésről.

Sátán terve az, hogy Isten népének hitét a bizonyágtételek iránt meggyengítse. Sátán tudja, hogy miképpen kell támadásait irányítani. Elégedetlenséget és bizalmatlanságot kelt a testvérek szíveiben az előljárók iránt. Ez először a lelki ajándékok kétségbe vonása által megnyilatkozik. Ez végre az Isten teljes igazsága megvetésével végződik. Midőn egyszer kételkednek a bizonyágtételekben és azokkal felhagynak, akkor már tudja a Sátán, hogy még tovább is sikerül neki a lelkeket félrevezetni, és addig megostromolja őket, míg kitörnek az

igazság ellen. Az olyan szomorú esetek rendszeresen teljes eleséssel végződnek. A kételkedésnek helyet adván, utat hagy-
nak a félrevezetésnek és csalódásnak. Keserű érzélemmel vannak azok iránt, akik az ő hibáit és tévedéseit merik nyilvánosságra hozni megdorgálás végett.

Egy bizonyágtétel, amely 1880-ban ifjú lelkek részére adatott, következőképpen hangzik: »A bizonyágtételek iránti kételkedés folyton növekedik. Ezen ifjú lelkek, ahelyett, hogy a növekedő kötevényeket elejtsék, inkább táplálják azokat, mert nem ismerik a szentlélek által adatott bizonyágtételek erejét és hatását.« (Vol. IV, p. 437.)

Igen sokan kevés lelki erővel bírnak s úgy sem a bizonyágtételek értékét, sem az igazi célját nem értik. Könnyelműen beszélnek arról, amit Isten az ő népének javára és gyarapodására adott. Saját felfogásuk szerint ítélik azt. Jobb volna hallgatniok és porig megalázkodniok Isten előtt. A bizonyágtételek lelkét azért nem értik, mert igen keveset tudnak Isten lelkéről. (Vol. IV, p. 443.)

Vannak egynehányan N.-ben, akik soha még nem adták magukat alá az Úr rendjének és az ő figyelmeztetéseinek. Saját véleményük szerint óhajtottak járni. Inkább azokat elleneztek, akik a jót pártolták és a bűnt megdorgálták. Az ilyeneknek befolyása igen kártékony. A tapasztalatlanok szívet kételkedéssel töltik a bizonyágtételek lelkére nézve és tévesen magyarázzák az Úr által kijelentett dolgokat. Ahelyett, hogy a lelkeket arra búzdítsák, hogy Istennek szenteljék magukat és a gyülekezet tanácsára halgassanak, azt tanítják, hogy független legyen és saját véleménye szerint cselekedjen mindenki. Ezen egyének befolyása csendességben működött; sőt vannak olyanok is, kik ennek ártalmas voltát nem is ismerik, és büszkeségükben és elfogultságukban másokat is csábítanak a téves utakra. Az olyanok ruhájuk be vannak moskolva ártatlan lelkek vérével és az ítélet napján Krisztus azt fogja mondani nekik: »Távozzatok el tőlem álnokság cselekedetei.« Akkor bámulni fognak, de a keresztyéni tapasztalatuk csak ön-

ámítás volt. (Vol. IV, pp. 513, 514. [1880].) Vannak olyanok, kik azt mondják, hogy White testvérenk bizonyágtételeiben nem lehet bízni. Ezt éppen sokan kívánják, akik a szent életet nem szeretik. A bizonyágtételek által meglettek dorgálva, a büszkeségük, hiúságuk napvilágra lett hozva. Ha mertek volna, akkor még sokkal nagyobb mértékben folytatták volna. Az Úr azt akarja, hogy az olyanok térjenek meg és más életet folytassanak.

(Folytatás következik.)

Imanapi előadások.

Egynehány szó az imanapok fontosságáról és a cikkek felolvasásáról.

Az imahét újból megérkezett. Óhajtasunk az, hogy ez az idő minden egyes tag áldására legyen. A szentlélek kitöltésének idejében élünk, — abban az időben, midőn az Úr hatalommal akarja felruházni az ő népét és képessé tenni a munkát elvégezni e földön.

A legjobb eredmény elérésére szükséges a következőt figyelembe venni: Ne legyen unalmas az imaóra. A felolvasók olyanok legyenek, akik jól és értelmesen tudnak olvasni. Az olvasókban változás is lehet, hogyha többen vannak egy gyülekezetben. A bibliai versek elolvasásában is különbözők vehetnek részt a gyülekezetvezető felhívására.

Hogyha az olvasó az olvasás közben vagy végénél megjegyzéseket akar tenni, megteheti, de rövid és a tárgyról legyen.

Az olvasás után következhet az imaóra. Ez imanapokban használjuk fel az időt, otthon és a gyülekezetben is imádkozni. De jegyezzük meg jól a különbséget az otthon való imádkozás és a gyülekezetben való imádkozás között. Otthon jogunk van sok időt az imában tölteni az Úr színe előtt. Elmondhatjuk minden ügyeinket és bajainkat. A gyülekezetben való imánkban pedig olyan legyen a mi imánk tárgya, amelyből a hallgató is vehet áldást. Az imanapi cikkek majd mutatják a gondolkodás irányát.

Hogyha a bibliai imákat olvassuk, amelyek a nyilvánosságban el lettek mondva, azt találjuk, hogy igen rövidek. Krisztus imái a nyilvánosságban sokszor csak egynehány szóból állottak — talán a legkisebb imája az, amit János 17. részében találunk, és ez is csak egynehány percig tarthatott. Az imába ne foglaljunk felesleges szavakat s ne ismételjünk. Tartsuk szemeink előtt, hogy az Úrhoz szólunk, aki megjutalmazza a bűzgő szívű imádót. Ne maradjunk térden állva oly sokáig, mert sok testi gyengékre fárasztóan hat. Miután egynehányan imádkoztak, fel lehet állni és egynehány verset énekelni, azután ismét lehet az imát folytatni.

Az imnapok a következők: december 1., 2., 3., 6., 8., 9., 10. A gyülekezet azon napszak tartassék meg, midőn a legtöbb látogatók várhatók.

Ami az imanapi adakozást illeti, jó lesz az előjáróknak az imahét folyamán borítékokat átadni a gyülekezet tagjainak, amelyeket azután szombaton délután december 9-én a gyülekezeti pénztárnok beszedi. Ez évi imanapi adakozás egyesületünk összes területein a következő országokban folyó missiói munkának fenntartására megy: Magyarország, Osztrákország, Oroszország, Hollandia, a Balkán-félsziget, Trans-Kaukázia és Kelet-Afrika. Az a reményiségünk, hogy minden lélek szabad akarathól hozzá fog járulni ezen nemes munka támogatásához. Gyűjtsünk magunknak kincseket ott, ahol sikkasztás, rablás, tűzvész és forradalom nem fenyegeti. Aki az Úr munkájára adakozik, az olyan lélek gazdagabb és állandóbb kincseket szerez, mint minden földi pénzkirályok összes vagyoná.

Daiv Gny.

A végnek ideje.

White E. G.-től.

1. előadás. — 1905. december 1-jére.

Az Úr nemsokára eljön. Gonoszság, ellenségeskedés, erőszakoskodás és bűntöltik be a földet. A szenvedők és elnyomottak kiáltása felhangzik Istenhez igazságszolgáltatásért. Ahelyett, hogy az

Úr jósága és hosszútűrése meglágyítaná a gonoszokat, még inkább megkeményíti és a gonoszságukban megerősíti őket. Az emberek mind jobban és jobban elfajúlnak. Minden jobb érzelmet elvetik maguktól és Isten szent törvényét sem mire sem becsülik.

Dávid már előre látta az utolsó időben uralkodó gonoszságokat. Látta, hogy lábbal fogják Isten törvényét megtaposodni, és szent bűzgőséggel azt kiáltotta: »Ideje vagyon, hogy az Úr ítéletet cselekedjen; mert a te törvényedet megrontották.« Zsolt. 119, 126.

Az emberek túllépik a kegyelem határát és Isten megengedi az ellenségnek azt tenni, amit akar. Hallunk árvizekről, földrengésekről és nagy csapásokról, amelyek által sok száz emberélet elpusztul egy szempillanatnyi idő alatt. Az ő nevéért az Úr hosszút áll, az ő szent törvénye megrontásáért meglátogatja a földet büntetéssel. A földi hatalmak megsemmisítése már előre ki lett jelente az Úr könyvében. Izráel utolsó királyának sorsáról úgy szólt az Úr profétája: »Ezt mondja az Úr Isten: Elvészem a királyi süveget, és elvészem a koronát fejedről, és nem leszen ez; az alázatost felemelem, és a kevélyt megalázom. Elfordítom, elfordítom azt: ez is nem leszen többé mindaddig, míg nem eljő az, akié az ítélet és adom annak!« Ezék. 21. 26. 27. Izráel koronája először átment Babiloniára, Babiloniaról Medo-Perzsiára és azután Görögországra; végre Róma kezébe. Míg eljő az, akinck joga van rá és annak adom!«

Ez az idő megérkezett. Az idő jellei arról tanúsítanak, hogy nagy és komoly időknek küszöbén állunk. Az egész világ fel van lázítva. Krisztus Urunk szavai szemlátásunkra beteljesednek: »Következik ez is, hogy halljátok hadakozásokat és hadakozásoknak híreit Mert támad egyik nemzetség a másikra, egyik ország a másikra; és lesznek éhségek, dőghalálok és földindulások minden helyeken.« Máté 24, 6. 7.

A jelen idő nagy komolysággal bír minden élő lényre nézve. Uralkodók, nagy államférfiak, kik felelős állásokat elfoglalnak, és gondolkodó férfiak és asz-

szonyok az életnek minden osztályában nagy figyelemmel kísérik a bekövetkezendő eseményeket. Figyelik a szorult helyzetet a nemzetek között és sejtik, hogy nagy és válságos idők fognak bekövetkezni.

Mennyei angyalok a föld négy szeleit tartóztatják, míg a világ népei az utolsó üzenetet meghallgatták. A nagy vihar már összetömörödik, amely nemsokára ki is fog törni. Midőn az Úr angyalai a világháború szeleit eleresztik, akkor oly viaskodás fog keletkezni, mint amilyent e világ még nem is látott.

„Íme az Úr megüresíti a földet és megpusztítja azt, és elfordítván annak színét, elszéleszti annak lakóit is . . . mert megszegték a törvényeket, elváltoztatták az Isten rendelését, az örökké állandó szövetséget felbontották! Annakokáért az átok megemészti a földet és elpusztíttatnak a földön lakozók; ezért égnek meg a földnek lakosai, és kevés ember marad. Megszűnik a dobolásnak vigassága, a vigadóknak zajgások megszűnik, a hegedülésnek vigassága is megszűnik!« Ésaías 24, 1. 5. 6. 8.

»Ha tekintem a földet, íme hiábaló és pusztá; ha tekintem az egeket, semmi világozságok nincsen; ha tekintem a hegyeket, íme reszketnek, és minden halmok ingadoznak; ha tekintem, íme egy ember sincsen, és minden égi madarak elmentek; ha tekintem, íme a zsíros tartomány olyan mint a pusztá, és minden ő városai eltörettek az Úr miatt és az ő haragja miatt.« Jer. 4, 23–26.

»Jaj: mert nagy az a nap, annyira hogy ne legyen hozzá hasonlatos; és noha a háborúságnak ideje vagyon Jákobon: mindazáltal abból megszabadul!« Jer. 30, 7.

»Eredj el azért én népem, menj be a te ágyasházadba, és zárd be a te ajtódat teutánad; rejtse el magadat egy kevéssé, egy szempillantásig, míg az én haragom elmúlik.« Ésaías 26, 20.

Mireánk nézve, kik most a fent adott jövendölések beteljesedésének idejében élünk, nagy fontossággal bírnak ezen elősorolt események, amelyek beteljesedéséért az Úr gyermekei könyö-

rögtek, amióta első szüleink Édentől elfordították lépteiket.

Mint régen, midőn az Úr az özönvíz által elpusztította a földet, úgy most is az emberek elmerültek a könnyelmű életbe és semmi gonosz tett elkövetésé-
től már nem rettennek vissza. Elragadtatva a nagy dicsőség által, megfejtkeztek a láthatatlan és örökkévaló dolgokról. A mulandó világért feláldozák az örökké maradandó kincseket. Ezen varázsámból fel kell ébreszteni és magasztosabb gondolkodásra kell indítani az embereket, hogy az életnek kérdését más világozságban tekintsék. Az Úr kegyesen engedett még egy rövid időt a munkára, s azért minden tehetségünket kell most felhasználnunk az elveszendők megmentésére. Az utolsó üzenetet hirdetni kell a föld minden részében. Ebben késés ne legyen! Egy nagy munkának meg kell történnie, s pedig azok által, akikre az Úr az igazság tudását bízta. Ez a munka akadályokat nem ismer.

Most van az idő, midőn az Úr hatalmas erejével felruházva folytatnunk kell a lelki küzdelmet. Dávid imája legyen minden lekipásztor és a gyülekezet minden tagjának imája: »Ideje vagyon, hogy az Úr ítéletet cselekedjen, mert a te törvényedet megrontották.«
»A templomnak tornáca között és az oltár között sírjanak a papok, az Úrnak szolgálói és mondják ezt: Légy kegyelmes, Úram, a te népedhez, s ne bocsássad szidalomra a te örökségedet, hogy a pogányok őrajtok uralkodjanak.« Jóel 2, 17. Az Úr még mindig előre segítette az ő ügyét. A gonoszok terveit és az egyház ellenségeinek támadásait mindenkor képes megghiúsítani. Ő a fejedelmek haragját el tudja fordítani, mint a folyóvizek folyását, ha úgy tetszik neki. Ő, aki az egek minden csillagait saját útjokon vezérli, aki a mélységes tenger hullámainak parancsol, ő ugyanaz, aki mindenkor az őbenne hívóknak segítségére áll. Ő visszatartja a sötétség minden hatalmát, míg az egész világban lakozó népek hallottak az üdv-üzenetét, és míg az engedelmesek az Úr eljövételére készültek. Az Úr népe most kérjen segítséget az Úrtól. Minden tehet-

séget kell az üzenet hirdetésére feláldozni, hogy a határozott időn belül meglegyen a munka. Hogyha teljes odaadással szolgálnak az Úrnak, akkor a szent meggyőződés ereje fogja őket kísérni, és úgy fáradságuk nem lesz hiába. Égi világosság fog áthatni sok szívet. Kedves testvérek, tovább ne hagyjátok magatokat visszatartani a Sátán incselkedése által, hanem fel a munkára, és állítsátok rendelkezésére az Úrnak minden lelki és anyagi tehetségteket. Lásd Jel. 10, 11.

Szomorú szívvel látom, hogy sokan, kik munkálkodhatnak az Úr szőlőjében, nem tesznek semmit. Az ilyenek legjobban ki vannak téve Sátán támadásainak. Van munka a gyülekezet minden tagjának részére, míg a nap tart. Az éjtszaka eljő, midőn már nem lehet munkálkodni. Nemsokára meg fogjuk tudni, hogy mit jelent ez az éjtszaka. Az Úr nemsokára elvonja az ő lelkét e földről. A nemzetek gyűlölettel néznek egymásra, és a legnagyobb előkészületeket teszik világháborúra. Az éjtszaka közeledik. Azért fel minden hívő lélek, a munkára, míg késő nem lesz.

Előttünk tátong az örökkévalóság. Mivel vagyunk elfoglalva, mi fölött gondolkodunk és mihez ragaszkodunk oly önzően e jelen időben, míg lelkek körülöttünk elvesznek. Már annyira keményedett-e meg szíveink, hogy nem is vagyunk képesek felfogni, hogy embertársaink váltságáért kell fáradoznunk? Kedves testvéreim, vajjon azok között valók vagytok-e, akikről az Úr azt mondja, hogy: »látván nem látnak és hallván nem hallanak?« Hiába adta-e az Úr nektek az ő igazságának világosságát? A vég közeledéséről való értelmet hiába adta-e az Úr az ő népének? Vajjon elhiszitek azt, amit a szent íge mond az utolsó időről? Elhiszitek-e, hogy az Úr ítéletei nemsokára ki fognak törni a világra? Hogyha mindezeket elhiszitek, akkor hogyan lebettek oly vigyázatlanok és gondatlanok; hogyan maradhattok oly nagy tétlenségben? Minden elmuló nap közelebb hozza a vég napját. Megint egy évvel közelebb vagyunk az ítélethez, az örökkévalóság-

hoz, mint mikor az 1905. évet megkezdettük. Vajjon jutottunk-e közelebb az Úrhoz is? Vajjon vigyázva imádkozunk-e? A munkálkodás idejéből megint elmúlt egy esztendő. Mindennap lelkekkel foglalkoztunk, kiknek egykor az ítélet széke elejébe kell menniök. Mindennap valaki elhatározta magát örökre. Milyen segítséget nyújtottunk embertársainknak, mennyit fáradoztunk, őket Krisztushoz vezetni?

Nyujtsunk segítyt embertársainknak, mert szükségük van segítségünkre. Lehet, hogy éppen oly lelki állapotban vannak, hogy egy szó alkalmas időben meg fogja menteni az örökkévaló veszedelemtől. Ne késsünk, mert holnap már késő lehet. Adjon az Úr, hogy dolgozzunk addig, míg nappal van!

Minden jel azt mutatja, hogy közel van a vég. Az útnak elkészülve kell lenni a békeesség fejedelmének eljövetelére. Ne zúgolódjék senki, hogyha gyakran történik az adakozásra való felszólás. Mi teszi azt szükségessé? Nem-e a missiói munkánk gyors fejlődése? Talán nem akarjuk az Úr munkájának folyását megakadályozni azáltal, hogy anyagi támogatásunkat elvonjuk tőle? Megfelejtkezzünk-e róla, hogy Isten munkatársai vagyunk? Kedves testvérek, ne hátráljunk e munkában! Míg vannak lelkek veszedelemben, addig nem szabad munkánkban lankadni. Nem mindenki mehet idegen földekre a pogányok közzé, de mindenki munkálkodhatik saját környezetében, és ha tehetsége szerint adakozás által támogathatja a szent ügyet.

Új missiói területekben meg kell kezdeni a munkát és szükségünk van testvéreink segítségére és támogatására. Ne adjatok helyet a könnyelműségnek és ne vonjatok meg anyagi támogatásokat, mert az annyit jelent, mint Istennel az összeköttetést megszakítani. Jóllehet, hogy sokan takarékoság szempontjából nem adakoznak az Úr munkájára, de az ilyen takarékoság az örök életbe kerül.

Hozzanak be az Úr gyermekei az egész dézsmát az Úr tárházába és tegyenek félre azt a pénzt is, amelyet sokszor haszontalan élvezetre költöttek,

mert az ő sáfárkodói vagyunk. Mireánk bízta az ő kincseit, hogy azokat az ő országának felépítésére felhasználjuk. A tizedet az evangélium elterjesztésére határozta az Úr. Valljuk meg a mi önzésünket és hozzuk az Úrnak ajándékainkat, még ama dézsmát is, melyet visszatartottuk, és higyétek, amit nektek ígér: »És megdorgálom érettetek a kártevőt és nem veszi el földetek gyümölcsét, és nem lesz a szőlőtő meddő nektek mezőtökön, ezt mondja a Seregek Ura. És boldognak mondanak titeket minden népek: mert léstek drága földnek lakói.«

Kedves testvérek, már nincsen időnk arra, hogy saját magunknak éljünk. Igyekezzünk az Úr munkájában szorgalmas lenni. Munkálódjunk lelkek megmentéséért és munkánk meg fogja állani a tűznek próbáját.

»Ha kinek munkája, amelyet épített, megmarad, jutalmát veszi.« Nagy jutalom vár az Úr minden hű szolgájára, midőn majd egykor a bárány trónja körül összesereglenek. Midőn János Patmos szigetén látta az Úr dicsőségét, nem volt képes kiállani és összerogyott mint egy halott. De midőn majd az Úr gyermekei halhatatlansággal lesznek felruházva, akkor majd »meglátják őt amint vagyon«. Az Isten trónja előtt fognak állani ártatlanul mint az Úr megváltottjai. Akkor fogják az Úr dicsőségét szemtől szembe látni. A földön a Megváltó szenvedéseiben részesülnek és most mint hűséges szolgálói a dicsőségnek részesei is lesznek és az Urat mindörökké dicsérik.

Tekintet az Úr munkájában tett tapasztalatokra a múltban.

Loughborough J. N.-től.

2. előadás. — 1905. december 2-ára.

»Rendelj magadnak jegyeket, rakj köveket össze jelül, vigyázz az ösvényre, az útra, melyen jártál: jöjj vissza Izráelnek leánya, jöjj vissza a te városidba!« Jer. 31, 21. Ezen szavakat intézte az Úr Jeremiás proféta által a hűtlen Efraimhoz, midőn az igazság útjáról eltávozott.

Több mint száz évvel ezen intésnek adása előtt az Úr Hóseás proféta által ismételtén felkérte az ő népét, hogy térjen meg az ő bűneitől és ne legyen oly hűtlen. De mind hiába: Éppen akkor azt mondta: »A bálványokhoz ragaszkodott Efraim: hagyj békét neki Hóseás!« Hós. 4, 17.

Mindennek dacára az Úr nem hagyta el az ő népét. Azt mondotta: »Nem cselekszem az én haragomnak búsulása szerint, nem térek Efraimnak elvesztésére, mert Isten vagyok én és nem ember.« Hós. 11, 9.

Midőn pedig 130 évvel később megtértek, az Úr Jeremiás proféta által így szólott: »Hallván hallottam, hogy mikor Efraim sírna ezt mondotta: Megvertél engem, és megverettetem, mint a tulok, mely a jármot nem szokta; téríts meg engem és megtérek; mert te vagy az én Uram Istenem! Mert minekutána megtérítettél engem, megbántam; és minekutána megesmértem magamat, vertem az én combomat, megszegyenültem és elpirúltam, mert viseltem az én ifjúságomnak gyalázatját. Avagy nem kedves fiám-e nekem Efraim? Avagy nem kedvére tartott gyermek-e? Mindazáltal mióta szólottam öfelőle, még megemlékezvén megemlékezem őrá, azért az én belső tagaim megindultak őrajta, könnyörülvén könnyörülök rajta, azt mondja az Úr!« Jer. 31, 18–20.

Miután az Úr úgy szólott Efraimhez, felhívja őt arra, hogy tekintse meg az utat, amelyen eddig jött, és rendeljen jegyeket, rakjon követ össze jelül, hogy meg ne felejtkezzék az Úr kegyelméről, irgalmasságáról és vezetéséről.

Ezen okból Jósua is parancsolta az izráelitáknak, hogy vegyenek köveket a Jordán folyónak közepéből és állítsák fel azokat ott, ahol a papok állottak, miután a Jordánon keresztül jöttek. Sámuel proféta emlékkövet állított fel és »Ebenezerek« elnevezte, Izráel csodás megszabadítása jelül. 1 Sám. 7, 12. Jákobról is azt olvassuk. Lásd 1 Móz. 28, 17–19.

Úgy az Úr most is azt kívánja, hogy az ő népe emlékezzék vissza az azon sok jótéteményekre, amelyekben részesültek a mai napig.

Midőn Mózes elbúcsúzott Izráeltől, arra figyelmeztette, hogy Istenről meg ne felejtkezzenek. Azt mondta: »Hanem megemlékezzél a te Uradról Istenedről, mert ő ad neked hatalmat a gazdagságnak keresésére, hogy megerősítse az ő szövetségét.« 5 Móz. 8, 18.

Figyeljünk ezen mondatra: »ő ad neked hatalmat a gazdagságnak keresésére, hogy megerősítse az ő szövetségét.« Nem azért ad az Úr hatalmat, hogy azután önzők legyenek az emberek és minden vagyont magukra költsenek, hanem hogy az Úr munkáját támogassák. Azt mondja Salamon: »Tiszteljed az Urat a te marhádból, a te egész jövedelmednek első zsongéjából.« Péld. 3, 9. »Vagyon oly, ki adakozik, mindazáltal annál inkább gazdagodik; és vagyon oly, ki megtartóztatja magát az adakozástól, de ugyan szűkölködik. A mással jóltevő ember megkövéredik; és aki bőségesen adakozik, ugyanazon feljebb osztogathat.« Péld. 11, 24. 25.

Krisztus Urunk is ezen alapelvek szerint tanított: »Hanem először keresétek az Istennek országát és annak igazságát, és mindazok (eledel és ruházat) megadatnak nektek.« Máté 6, 33. De csak az olyan teheti azt, aki feljebb becsüli az Úr munkáját mint akármilyen földi kincset.

Így cselekedett az első keresztyén anyaszentegyház, amelyről Pál apostol úgy szól: »... És az ő nagy szegénységekből nekik nagy gazdagságok áradott. Mert az ő erejek szerint, sőt erejek fölött is jóakarattal adakoztak; de nemcsak úgy cselekedtek, amint reménylünk vala, hanem ő magokat szentelték először az Úrnak, azután nekünk is (az Úr munkájának), az Isten akaratja által.« 2 Kor. 8, 2. 3. 5. Semmivel nem gondoltak, hanem örömmel végezték el az Úr munkáját. Ap. esel. 20, 24; 1 Thess. 2, 8.

Amit az Úr első anyaszentegyházáról lehet mondani, ezt lehet mondani minden reformáló munkáról, amely e világ minden idejében végbe ment. Erre vonatkozólag azt mondja egy történetíró: »Az Úr nagy munkája mindig kicsinyben, szegénységben és nagy feláldozások mellett kezdődött.«

Az Úr ezáltal megmutatta nagy hatalmát, hogy a leggyengébb eszközök által végbe vitte az ő munkáját. Whitefieldről, Wesley János munkatársáról, azt beszélik, hogy mikor pénzt kapott, mindig azt tervezte, hogy minél többet áldozzon az Úr munkájára és minél kevesebbet használjon saját szükségletére. Hogyha egy guineát (körülbelül 22 koronát) kapott, akkor azt mondta: »Ebből nem akarok sokat felhasználni saját magam részére, hogy több maradjon az Úr munkájának támogatására.«

Így cselekedtek azok is, kik a harmadik angyal üzenetének munkáját megkezdették. Minden gondjukat, imádjukat és áldozatjukat annak előmozdítására fordították. 1846-ban Bates József már egész vagyonát a missiói munkában feláldozta, amely körülbelül 55.000 koronát tett ki. Mikor a szombatnapról való igazságot megismerte, akkor szükségesnek látta, hogy ezen igazságról szóló füzeteket kiadjon. De hogyan lehet azt pénz nélkül végbe vinni? Zsebében nem volt több mint 60 fillér, s ezt már mindjárt kiadta. A szentlélek által indítva, a munkához fogott; a többiért az Úr gondoskodott. A füzetet megírta és mindjárt ezer darab százoldalos füzetet adott ki, amiután minden szükséges költség be is folyt. A legnagyobb áldás pedig az volt, hogy sokan a füzet olvasása által az igazságot elfogadták.

1848-ban New-York állam közepén többen elfogadták az Úr igazságát. Ezek testvérek azt óhajtották, hogy White t. és neje és Bates t. jöjjenek el őket meglátogatni és gyülekezeteket tartani. White t. szénakaszálás által megkeresett a szükséges utiköltséget. Azt írta: »Öt napig egy héten kaszálok a hitetleneknél és vasárnapon a testvéreknél; szombaton pedig megszűnik minden munkám. Kevés időm van irodalmi munkákra, de az Úr erőt ad a mindennapi munkára, amely útján reménylen, hogy egynehány koronát tudok keresni az ő ügyének előmozdítására... Azon örülök, hogy minden kényelmet és élvezetet a hitem és reménységem oltárán feláldozhatok.«

1852-53-ban Smith Uriá és nővére, Smith Anna, visszautasítottak egy igen kedvező ajánlatot, t. i. egy felsőbb iskolának igazgatását, ahol igen jó anyagi kedvezményekben részesültek volna. Ezt azért tették, mert inkább a missiói munkában akarták résztvenni, ahol pedig akkor csak igen csekély anyagi támogatást várhattak. Smith Anna erről úgy szólott: »A világ előttem elveszítette minden varázslási erőt. Reménységemet és boldogságomat csak a mennyei dolgokba vetettem. Más helyet nem kívánok, mint Jézus lábánál ülni és őtöle tanulni, mert nagyobb örömem nincsen ennél. Az én mesterem munkájában óhajtok munkálódni.«

Azokban az időkben némely testvéreink eladták birtokukat és a mesterüknél dolgoztak, hogy az Úr ügyét előmozdíthassák. A vagyonukat felhasználták az igazság elterjesztésére.

Lehet, hogy azt kérdezi valaki: miért említeni ezen dolgokat? Az Úr bizonyágtételének lelke által a következő feleletet kapjuk: »Akik a jelenvaló időben a missiói munkába mennek, igen keveset tudnak azon önfeláldozásról és odaadásról, amelyet azoknak gyakorolniok kellett, kikre az Úr akkor bízta a nagy munkának terhét. A mult tapasztalatait azért kell ismételni, hogy mindenki példát vehessen azon nemes lelkek eljárásáról.« White E. G.

»Igen könnyen fordulhat elő, hogy azok, kik most belépnek a missiói munkába, azt gondolhatják, hogy most már nem szükséges annyit áldozni, mint a régieknek kellett, hogy az idők megváltoztattak és több eszköz áll rendelkezésünkre.«

»De ha most is meg volna ez a jóindulat, búzóság és áldozókéesség az Úr népe között, amely régen volt, akkor százszor annyit lehetne végbe vinni, mint most. Ha azt kívánjuk, hogy mindenütt előrehaladás legyen az Úr munkájában, akkor nem szabad semmiben lankadnunk.« White E. G.

Úgy tehát szükséges, hogy az ösvényre, az útra vigyázzunk, amelyen jártunk, hogy a mult jó példái által indítva legyünk az önfeláldozásra és

önmegtagadásra, hogy az Úr szent üzenetét a föld végső határáig vigyük.

Az üzenetnek terjednie kell, és terjedni is fog! Akarunk-e most áldozni és az Úr munkáját tehetségünk szerint támogatni, vagy mondjon az Úr mi rólunk is: »A bálványokhoz ragaszkodott Efraim, hagyj békét neki!«

Ezen üzenet az Úr üzenete a föld népeihez, és annak mennie kell. A Jelenések könyve 7, 2-ben azt olvassuk: »Láték más angyalt feljönni napkelet felől, kinek kezében vala az élő Istennek pecsétje.« Mint a felkelő nap fény sugarai, úgy a jelenvaló igazságnak napja is elterjedett az egész föld színén, és időről időre világosabb lett. Az Úr csodálatos módon előre segített bennünket. Sokan már az ő törvényének megsrontását elhagyták, hogy azon néphez csatlakozzanak, amelyről az Úr szól a Jelen. 14, 12-ben. »Akkor téged, ki az Úrban gyönyörködöl, a magas földre viszlek, és azt mívelem, hogy Jákobnak a te atyádnak örökségével élj: mert az Úr szája mondotta!« Ésaías 58, 13: Jer. 26, 6. Ilyen ígéretek mellett kicsoda kételkedhet az Úr igazságának diadalában? Ha az Úr velünk, ki lehet ellenünk?

Az Úr népének tehetségében áll százszor annyit tenni, mint amennyit tesz. Kedves testvérek, akarjuk-e kötelességünket megtenni, vagy válasszon az Úr magának hűebb népet, amely azután elveszi a mi koronánkat is? Forduljunk mindnyájan az Úrhoz és búzgón könyörögjünk minden lelki szükség megadásáért.

A missiói földeknek áttekintése.

Spicer W. A.-tól.

3. előadás. — 1905. december 3-ára.

Hála Istennek, hogy ismét egy évi missiói munkát tudunk áttekinteni! Megint egy lépés a célunk felé! Jogunkban áll azt mondani, hogy a jelenvaló igazságról szóló üzenet már átjárja az egész világot. Mondja is az Úr, hogy az Isten országáról való evangéliuma minden nyelvnek, nemzetségnek, népnek és ágazatnak hirdetve lesz.

Gyorsan is fog terjedni. Ezt mondja az Úr a bizonyágtétel lelke által: »Nemsokára mindenkinek tudtára lesz hozva a jelenvaló igazság, és akkor eljő a vég.«

A világ macedóniai kiáltása füleinkbe hangzik és Isten csodálatos gondviselése int bennünket, hogy segítségre siessünk. Indiából, Afrikából és a tenger szigeteiről, a letaposodott millióktól az úgynevezett keresztyének földjéről hozzánk hangzik a segítségért való kiáltás. Sok szív vágyik az Isten tiszta igazsága után. Hallanak az adventi üzenetről és az nekik segítséget ígér. Elvárják tőlünk, hogy lelki és testi gyógyulást hozzunk nekik.

Egynehány példát akarok említeni azon hívások közül, amelyek hozzánk hangzanak a világ minden részéről. Colombo városában Ceylonban Armstrong testvérünket egy házhoz hívták, ahol nagy hallgatóság össze volt gyűlve. Azt mondta a gyülekezetnek vezetője Armstrong testvérhez: »legyen szíves és magyarázza meg nekünk a szentírást, és különösen a szombatnapról szóló ígéket.« Dél-Amerikának közepéből, Chileből, jött egy levél, amely úgy hangzott: »Kedves atyámfia, nem látogat meg bennünket senki, nem tanít senki, és mi nem is tudjuk, hogy mit kell cselekedni.« Japánban egy misszionárius testvérünk egy levelet kapott Koréából, amelyben azt találta: »Kedves testvér, mi már hiszünk az Úrban, az ő törvényét elfogadtuk és most kívánjuk a keresztséget. Midőn ezen levelet megkapod, jöjj hozzánk rögtön.«

A Santal hegyek között, Nyugat-Bengálban, nagy csoportok körülvették a mi misszionáriusainkat és kérték, hogy gyógyítsák meg a betegeket. Egy asszony térdjeire esett és könyörgött, hogy segítsenek szegény férjének. Basutoföldön, Afrikának belsejében, egy idős bennszülött azt mondta egyik munkás-testvérünknek: »Amit ti mondottátok nekünk, az igazság, mert nemsokára az Úr el is jön; de a mi szíveink igen kemények. Azért ne fáradjatok el, jöjjetek el ismét hozzánk, mert valamelyik magnak mégis lesz gyümölcse. A magyarországi szerbek között Huener-

gardt t. nemrégén talált egy embert, aki azt hallotta, hogy vannak keresztyének valahol, akik a szombatnapot ünneplik. Először Hamburgba írt és más nevezetes városba Németországban, de nem kapott választ. Azután Budapestre írt és más városokba is, és ismét nem kapott választ. Végre a bibliai társulat által megkapta a mi címünket, és most az Úr igazságát elfogadta. Egy pogány asszony Afrikában sírva jött egyik missionáriusunkhoz és azt mondta: »Nagy bűnös vagyok, vajjon megbocsáthat-e nekem az Isten?«

Mily dicső igazságokat nyújthatnak át a mi testvéreink minden kereső léleknek! Csak az a fájdalom, hogy nem vagyunk képesek, minden kérésre azonnal segítséget nyújtani. A munkában levő testvéreink folyton látják, hogy nagy az aratás, de igen kevesek az aratók. Kelet-Bengalról jött egynehány ember Calcuttába Miller testvérünkhöz, ezen szavakkal: »Vissza kell térnünk azonnal a mi hazánkba, de mit mondjunk azoknak, kik bennünket küldöttek, mikor küldhetsz nekünk segítséget? Afrikában azt mondta a nép a mi bennszülött tanítóinknak, midőn egy falút meglátogattak: »Hogyha tanítókat fogtok küldeni, akkor mint kis gyermekek fogunk tőlük tanulni. Óh, küldjete nekünk tanítókat.« »Nincsen nektek olyan iratok, amelyek Krisztus második eljövételéről szólnak?« Azt kérdezte egy hindustán Indiában egyik testvérünktől. »Akkor hogy fogja tudni az én népem, hogy az Úr eljövetele közel van?« Egy bennszülött lelkész a Fidsi szigeteken elfogadta a jelenvaló igazságot és azonnal hirdette is. Mások is elfogadták. Erre az ellenségek akadályozni igyekeztek a munkát. A megtért lelkész erre a királyhoz ment, aki azt mondta neki: »Csak bátran előre, alapítsátok meg a munkát, és ne félj azoktól, akik ellene vannak!« Egy bennszülött hívó Rangoon, Birmában, fekve beteg volt. Hozzá jött egynehány lélek, kik nagy óhajással tudakoztak az igazság után. Erre kénytelen volt, az ágyból felkelni és az igazságot magyarázni. Aközben a fájdalmak elhagyták és teljesen felgyógyult.

Igen nagy a munkánk, mert tudjuk hogy a föld minden részében vannak lelkek, kik éheznek és szomjúznak a jelenvaló igazság után. Tudjuk azért, mert az Úr kijelentette, hogy vannak mindenütt könyörgő lelkek, kikre ő kiárasztotta az ő szentlelkét. Midőn a mi munkásaink helyről helyre, országról országra mennek, meg is találják azokat minden népek és nyelvek között. White testvérnénk egyik könyvében a következőt találjuk:

»Bárha mindenki azt láthatta volna, amit az Úr nekem igen régen mutatott. Látásomban elragadtattam és mennyei dicsőséggel vétettem körül. A kíséző angyal azt mondta: 'Tekints vissza!' Erre visszatekintettem és láttam a földet körülvéve a legnagyobb sötéttséggel. Ismét hallottam e szavakat: 'Tekints vissza!' Midőn ismét visszatekintettem, akkor kis világos pontokat vettem észre a föld színén, amelyek folyton szaporodtak, amíg néztem. Azt mondta az angyal nekem: 'A Krisztusban hívők képezik e világnak világosságát. Hogyha ezek nem volnának, akkor az Úr ítéletei hirtelen kitörnének az Isten törvényének megrontóira.' Azt láttam, hogy ezen kis világos pontok mindig nagrobbrá nőttek, úgy hogy végre keletről, éjszakeről, délről és nyugatról a világosság elárasztotta az egész földgömböt. Néha úgy tetszett nekem, mintha gyengébben égne valamelyik kis világosság, míg más ki is aludt. Erre igen elszomorkodtak a mennyei lények. Némelyek ellenben mind fényesebb világosságot adtak ki maguktól, és ezáltal igen sok sötét helyen is elkezdett égni a világosság. Mindezen világosság, amely a világos pontokat táplálta, Krisztus arcáról származott.»

Hála Istennek, a földgömb minden részében már feltűnnek kis világos pontok, de sokkal többet kell nekünk munkálódnunk, mint eddig. Ez ér folyamán a következő földrészekeken megkezdettük a munkát: Haytiban, egy francia köztársaságban, ahová már évek óta hívnak; Cubában, az új köztársaságban; Ecuadorban és Peruban Dél-Amerikában; Koréában a távol keleten, ahol az Úr igazsága úgy terjed mind a

tűz; Barotseföldön Közép-Afrikában és Nyugat-Afrikában is. Továbbá Bolíviában Dél-Amerikában, és most legelőször Algiersban Éjszak-Afrikában, ahol két missiói munkás munkálódik. Ezek igen örvendetes adatok, de az is kitűnik belőlük, hogy ezen nagy munkának folytatása igen nagy összeget fog követelni a missiói pénztárunktól.

Ezen munka már igen sokat követel mitőlünk, és szükséges, hogy az Úrhoz forduljunk segítségért. Az igazság mint a tűz itt és ott fog és magától terjed. Új népek, új nyelvek időről időre csatlakoznak az igazsághoz, kik viszont támogatást és segítséget kérnek.

Már évek óta csak ott munkálódunk, ahol nem merültek fel nagy akadályok, most pedig az Úr csodálatos vezetése által a munka a katolikus földrészekben és a pogányok között is kezdődött. Hogyha a térképet tanulmányozzuk, azt fogjuk találni, hogy már alig létezik földrész, ahol az Úr igazsága nem tartotta volna diadalmas bevonulását.

Nincs is egy más ilyen kis vallásfelekezet az egész világon, amely oly sok missiói munkást kiküld a világ minden részébe. De ez naponta új felelősséget hárít az Úr népére. Úgy hiszem, nem mondaná egyik hívő sem, hogy ne küldjünk már több munkásokat az Úr szőlőjébe. Azért tegye mindenki kötelességét, s várjuk meg az Úr jutalmát.

Westphal J. W. testvérünk, aki Dél-Amerikában munkálódik, azt írja nekünk:

»Braziliában nemrégén egy tapasztalatunk volt, amelyből az Úr csodálatos vezetését láthatjuk ezen nagy munka végidejében.

Miután Schwanter t. áldásos munkálkodását egy bizonyos környékben befejezte, elindult számárháton, hogy más vidékre menjen. Útközben a magas hegyek között szerencsétlenség történt. Testvérünk a számár hátáról lecsúszott és annyira megütötte magát, hogy nem tudott a lábára állani. Útonjárók felvették és saját házukba hozták, miután csak lassan és gondos ápolás után felgyógyult. Eközben, ahogy a körülmények

megengedték, a testvér megmagyarázta jótevőinek az igazságot. Következésképpen az volt, hogy mielőtt tovább ment, tizenkét lélek fogadta el az Úr törvényét. Eldobták maguktól a szentképeket és az élő Megváltót egyedüli közbenjárónak ismerték el.»

Field F. W. t. Japánból azt írja:

»Ezen rettenetes és véres háború befejezésével fényes alkalom nyílik előttünk munkánk folytatására Japánban és Koréában. A japánok meg vannak elégedve az aratott diadalokkal, de azért az ország rettenetesen szenvedett. Sok emberélet veszett el. Sok szomorú és sebesült szív várja a gyógyulást, amelyet azonban csak az Úr Jézus kegyelme és szeretete tud véghez vinni. A koreánok, kik most a japánok kezében vannak, igen keveset reményelhetnek önállóságra és politikai befolyásra nézve. Most van az alkalom, hogy elejükbe adjuk a jövő világnak reménységét és boldogságát. Azért felkérlek titeket, kedves testvérek, imádkozzatok ezen nagy missziói területekért. Csak kevesen vagyunk és a munkát nagy szükségben csak most kezdtük meg ez ötven millió lélek között. Az aratásnak Ura áldja meg minden hű gyermekét!«

Anderson J. N. testvér, aki Kína milliói nevében üdvözlést küld az Úr népének, a következőt írja: »Íme némelek messze földről jönnek . . . a Sínek földről.« Ésaías 49, 12. Ezen szavak által az Úr azt mondja, hogy sokan a kínai milliók közül meg fognak térni. Az egész kínai birodalom nyitva áll az evangéliumi munkának. Igen jó fundamentum már meg van vetve a biblia elterjesztése által és már tizenkilenc evangéliumi munkás megkezdte munkálkodását a nagy birodalom három főnyelvén, a terület több részén. Ezen munkások elhagyták hazájukat, feláldozták minden kényelmüket, s pedig azért, hogy az Úr igazságát elterjesszék. Meg vagyunk győződve, hogy ez nem a mi munkánk, hanem az Úré, és azért felkérjük kedves testvéreinket, akik otthon vannak, imádkozzatok azokért. Ezen imahét alkalmával egyesüljünk imáinkban s kérjük az Urat, hogy árássa mireánk az ő szentlelkének

áldását és az ő egész népére a világ minden részében.«

A következő kivonat Dr. Miller t. leveléből van kivéve, aki Honan Kinában munkálódik, és mutatja, hogy minő körülmények között folytatják az Úr munkáját:

»Tanulnunk kell az Úrban bízni. Úgy hiszem, az ember éppen olyan biztonságban van a föld egyik részében mint akár egy másikban. Midőn idejöttünk Kinába, mindent feláldoztunk az Úrnak. Ha szükséges, akkor az életünket is vagyunk hajlandók feláldozni. Már megtörtént egynehányszor, hogy meg akartak gyilkolni. Aki idejön, az ne számítsa az ő életét oly drágának, hogy azt ne lehessen odaadni az Úr ügyéért. Éppen most nem régen felfedeztük egy titkos bandának tervét, amely elvégezte, hogy egy bizonyos időre megölnek bennünket. A mi kecskepásztorunk látta, mikor szokásuk szerint elásták az okmányt, amelyen írva volt a mi ítéletünk és aláírva tíz személy által. Ő azután kiásta és megtudatta a tartalmát mivelünk. Midőn megtudtuk, kértük az Urat, hogy akadályozza a gonosztettüket. Nem is jöttek megbántani. Kína tele van olyan titkos bandákkal, melyek nem ritkán ölik meg a missionárusokat. A többi testvéreink hasonló eseteket tudnának elősorolni. Úgy írom le a tényeket, ahogyan azokat találom, nem csupán e végből, hogy nyilvánosságra kerüljön, hanem inkább, hogy segítségtekre lehessenek abban, hogy az alkalmas munkásokat találjunk Kína részére, kik nemcsak prédikátorok és orvosok legyenek, hanem igazi missionárusok.«

Ezen alkalommal indítva érezzük magunkat, azon kedves testvéreinket is emlegetni, akit Kinában a halál közülünk elragadott. Dr. Miller Mandutolsó szavai a testvérekhez otthon azok voltak: »Azt reményelem, hogy mások felveszik a terhet, ahol én leteszem.« A legutolsó szavai az ő saját személyére vonatkoztak. Azt mondta: »Találkozok veletek az új Jeruzsálemben.« Minő nagy változás lesz az. Ezen bűnös földről, ahol csak nyomorúság uralkodik azon szép dicső városba átmenni, aho

többé nem lesz könyhullatás. Mily nagy öröme lesz a mi kedves testvéreinknek is, midőn majd a feltámadás reggelén találkozni fog sok lélekkel, kik a Megváltót megismerték abban az országban, ahol ő feláldozta az életét.

Az elmúlt esztendőben az imahét alkalmával tudtára adtuk testvéreinknek, hogy egynehány missiói munkás megérkezett Singaporba, a sok nemzetek központjába. Most, egy évvel később, Jones testvéreink a következőt írja nekünk:

Május havában megalapítottuk a mi első szombati iskolánkat, amely először hét tagból állott, most pedig többen vagyunk mint harmincöten. Ezek rendszeresen meglátogatják a bibliai órákat is. Dacára, hogy mindenféle nemzetek képviselve vannak, u. m. európaiak, japánok, kínaiak, hinduk, malayok stb., mégis a legnagyobb egyetértés és békeesség uralkodik közöttünk. Azok, akik a megtérést elfogadták, különféle felekezetekből, még egynehányan a pogányok közül is kiváltak. Egy igen kedves hindunő, aki eddig katolikus volt és már százéves, most kéri a keresztséget. Az ő dédunokái meglátogatják a szombati iskolánkat. Ő maga elhagyta minden ceremóniát, és csak a Megváltóról és az ő eljövételéről akar hallani.

Mindezen adatok reménységünk megerősítésére szolgálnak és azt mutatják, hogy az Úr összegyűjt magának egy népet minden nép és nemzetségből.

Hyatt testvéreink Afrikából azt írja, hogy a bennszülöttek között a missiói iskoláink nagy lelki áldásukra szolgálnak. Akik megtérnek, azok mindjárt óhajtkák az örömhírt tovább vinni. Egy bennszülött megtért ifjú a következő levelet írja a testvéreknek:

„Az én kedves tanítóimhoz fordulok, kik a tengeren túl vannak (az amerikai testvérekhez), s azt mondom: hogy Jézus eljő, hamar jön el; de az én népem Afrikában elvész az ő bűneiben. Mit tegyek az én népemnek? Tudom, hogy nemsokára vége lesz a munkának. Óh, én népem, én népem! Olvassátok-e ti kedves tanítóim (testvérek) Amerikában, Dániel és a Jelenések könyveit? Meg-

értitek, hogy Jézus hamar jön? Hagyjátok ott házaiteket és menjetek ki mondani, hogy Jézus eljő. Óh, én népem, én népem, el fog veszni az ő bűneiben! Az én szívem beteg, mert nem látok embereket jönni Afrikába, kik mondják a népeknek, hogy Jézus eljő.”

Kedves testvéreim, az ilyen kiáltásokra hallgatni kell. Elmenni és az Úr Jézus eljövételét hirdetni, vagy másokat küldeni, akik azt teszik, szent kötelességünk. Imádkozzunk, áldozzunk és megyünk, míg a munka el van végezve.

Egyéni felelősség a lelkek megmentésében.

Palmer E. R.-tól.

4. előadás. — 1905. december 6-ára.

Az imahét igen jó alkalmat nyújt az önmegvizsgálásra, a múlt tapasztalataink, munkánk bírálására és a jövőben elvégzendő munkánk tervezésére.

Egy ilyen alkalom igen sok áldást hozhat számunkra, hogyha jól felhasználjuk. Hogyha csak ideiglenes érzést és meglepedést hoz, akkor igen kevés hasznot nyertünk lelki életünkre nézve. Ha ellenben az Úrhoz teljes odaadással vagyunk és az ő kegyelmét teljes szívből keressük, akkor igen nagy előnyöket fogunk nyerni.

A missiói munkánk szervezésének célja az, hogy 1. a vallásos folyóiratainkat minden adventista család körében lássuk, hogy a munka folyásáról és fejlődéséről értesülve legyen; 2. hogy missiói folyóiratainkat és füzetünket mindenütt elterjesszük; hogy házról házra megyünk az embereket meglátogatni és bibliai órákat tartani. Mindezek ismerős dolgok előttünk. Éppen az ilyen munka által igen sokan közülünk megismertük az igazságot. Ezen munkának melyik részével hagyjuk fel, mikor a téli idő lejár? — Egyik részével sem! Az Úr a lelkek megmentését nemcsak egynehányra bízta, hanem minden hívőre. Nem az angyalok kezébe adta a megváltás hirdetését, hanem az emberekre bízta, hogy önfeláldozás és

szerepet gyakorlása által elkészítve legyenek az Úr eljövételére. Hogyha nem volna szüksége az embernek a munkálkodás által szerzett tapasztalatokra, akkor az Úr ezen munkát az angyalokra bízta volna, akik sokkal hamarább el is végezték volna. Az Úr pedig azt akarja, hogy az ember az ő munkájának áldását is élvezze.

Ezen személyes munkálkodás által Krisztus munkatársai leszünk. A lelkek felkeresése által úgy fognak gondolkodni tanulni mint ő gondolkodott, úgy fognak szeretni tanulni mint ő szeretett, úgy fognak önmagunkat feláldozni, miként ő önmagát feláldozta az emberiségért. Így elváltoztatunk dicsőségből dicsőségbe, úgy mint az Úrnak lelkétől.

Minden új reformálás kezdetén az Úr minden egyes egyénre helyezte a munkának súlyát. Minden felekezet, amely megkezdette munkálkodását az Úrtól nyert új világosság folytán, igen nagy tevékenységet fejtett ki, mert minden egyes tagnak óhajtása az volt, hogy a megnyert igazságot valakivel közölje. De mikor a felekezet már gazdagnak érezte magát, akkor megnyilatkozott a hajlam, a munkának súlyát és felelősségét egyes e célra ki-nevezett egyénekre átruházni. Adja az Úr, hogy az a nép, akinek feladata a jelenvaló igazságot a világnak hirdetni, ne essék áldozatul ezen nagy lelki veszedelemnek. Az ilyen eljárás megfoszt minden tevékenységtől.

Egynehány bibliai vers megmutatja a mi egyéni kötelességünket ezen nagy munkában, amelyre Isten hívott az utolsó időben.

(A következő kérdéseket a gyülekezetvezető intézheti a hallgatósághoz, miután egyesek felolvashatják az idézett verseket.)

— Micsoda feladata van minden Krisztusban hívónek, míg Krisztus visszatér? Márk 13, 32-37.

— Mi annak az oka, hogy a feladatunkat sokszor elhanyagoljuk? 1 Kir. 20, 35-43. Dacára annak, hogy tudta a büntetését annak, hogyha el hagyja menekülni a fogolyt, mégis elhanyagolta kötelességét és azzal mentegette

magát, hogy igen sok dolgokban volna foglalatossá.

— Minő munkálkodási módot kell folytatnunk az utolsó időben, hogy az igazság után vágyó lelkeket találhassunk? Jer. 16, 16.

A bizonyágtétel lelke az utolsó időben következő veszedelemről szólván mondja, hogy akkor azok, kik a szentlelket megnyerték, menni fognak helyről helyre, azon munkát elvégezni, amelyről a proféta szól a fent olvasott versekben.

— Milyen értelemben kell lenni a lelki Izráelnek, amely ez utolsó időben kivonult a szellemi Egyiptomból és útban van a mennyei Kanaán felé? Lásd 4 Móz. 9, 15-23.

A nép folyton éjjel és nappal figyelte a felhőt, és annak mozdulatai által vezetve indult és megállott. Senki sem ment az ő saját tetszése szerint. Minden lélek, aki Kanaánt el akarta érni, a helyén maradt.

(Megjegyzés a gyülekezet-vezetőnek: Jó lesz a cikk ezen részének felolvasása után egy rövid imaórát tartani. Imáink tárgyává tegyük a missiói munkát, az iratkák elterjesztését. Imádkozzunk, hogy az Úr erősítsen és bátorítson bennünket a missiói munkánkban, hogy ezután nagyobb tehetséggel terjesszük az igazságot mindenütt.)

A munkának eredménye a múltban.

A következő adatokból láthatjuk a missiói munkánk eredményét. Az általános missiónk titkára a kaliforniai egyesülethez tartozó testvéreink között kiosztott űrlapokat, amelyeken felkérve volt mindegyik, hogy 1. saját címét írja le; 2. annak a missiói munkásnak nevét, vagy könyvnek, folyóiratnak vagy füzetnek címét, mely által az igazságot legelőször hallotta vagy megtudta.

Erre 972 kitöltött lap került vissza az ő kezébe. Az eredmény a következő volt:

- Evangéliumi munkások által. 321
- Vallásos folyóirataink, könyveink és füzeteink olvasása folytán 212

Házi istenitiszteletek által	180
Bibliai órák megtartása által	139
Csak egyedül a biblia olvasása által	55
Más személyes befolyás által	44
Szombati iskolák meglátogatása által	21

A legérdekesebb esetek.

1. Egy lélek elfogadta az igazságot azáltal, hogy az ő beteg testvérének szokta egyik vallásos folyóiratunkat hangosan elolvasni.

2. Egy katolikus kórházban fekvő beteg nőnek kölcsönözött az ápolóné egyik könyveinket, amelynek elolvasása után, az ápolóné bosszújára, aki katolikus volt, elfogadta az igazságot. Az ápolóné nem ismerte a könyv tartalmát, midőn oda adta.

3. Egy adventista testvér egy másik egyénnel utazott és az úton folyton beszélt az igazságról, és úgy meg lett győződve az Isten törvényének igazsága fölött.

4. Egy kis traktát által, amely Koloradóból Kanadába lett küldve.

5. Egy methodista lelkész által lett hívva az adventista istenitiszteletre.

6. A bibliát elhatározta átolvasni ezen szándékkal, hogy bizonyítékot találjon a vasárnap s nem a szombatnap megtartására.

7. Egy katolikus ismerőse átnyújtott neki egy csomag olvasmányt, amely között egynéhány vallásos folyóiratunk volt. Ezeknek átolvasása után meg volt győződve, hogy a hetediknap-szombatot meg kell tartani s nem pedig a hét első napját, s továbbá hogy az ember nem halhatatlan, hanem csak Krisztusban van a jövő életnek reménysége.

8. Tíz esztendőn át a havasok között lakott, és soha nem tudott semmi istenitisztelelet meglátogatni. Valaki küldött valamelyik vallásos folyóiratunkat, s így az igazság tudtára jutott.

9. Egy leány azt írta: »Anyám egy könyvet vett és ez meggyőzött engem.«

10. Egy asszony azt írta: »Az igazságot elfogadtam férjem és a biblia által.«

11. Egy ember az úton talált egy vallásos folyóiratot, midőn útban volt a

templomba. Ennek elolvasása által ő és az egész családja az igazság világosságára jöttek.

12. Egy család, amely nagy ellensége volt az igazságnak, egy csomag folyóiratokat kapott valakitől. Ezeket a konyhájuk falaira felragasztották. Egy látogató, aki valakinek megérkezését várta, időtöltésből olvasott a felragasztott lapokból. A tartalma igen megtetszett neki s azonnal írt a kiadóhivatalhoz több lapokért, amelyeknek elolvasása után anya, nővére és ő maga az igazságot elfogadták.

13. Egy könyvnek olvasása által, melyet egy Canright nevezetű ember az igazság megcáfolása céljára írt.

14. A kirakatban látott egyik folyóiratunkat, melynek folytán az igazságot tanulmányozta és el is fogadta.

15. Az ő nejeének jámbor magaviselete, amelyet tizenöt éven át figyelte, indította az igazság elfogadására.

16. Egy beteg ifjú végig hallgatott egy bibliai felolvasást, amelyet egy adventista igehirdető szülei részére tartott a másik szobában. Ez nyerte meg szívét az igazság követésére.

17. Egy kis traktát elolvasása által.

18. Elfogadta az igazságot egy bibliai óra hallásából, midőn szőlőt szedegetett szüretkor.

19. Egy adventista testvértől egy traktátot kapott egy vasárnap reggelén, midőn útban volt a reggeli isteni tiszteletet meglátogatni.

20. Láttá, hogy egy testvérünk félbe hagyta a munkát egy péntek estén, és ezáltal gondolkodásba ejtetett az igazság fölött.

21. Egy kis füzetet olvasott a halottak állapotáról. Ezáltal eljött a szombati iskolába, könyveinket olvasta.

22. Munkába állott egy adventista testvérnél, ahol azután meggyőződést szerzett.

23. Egy istentagadó több munkással egyetemben ebédelt, midőn egy könyvárúsító testvérünk jött és vallásos lapokat kiosztott. Az istentagadó erre érdeklődni kezdett. Nem volt biblia a háznál. A szomszédhoz ment és ígért neki egy fél öl fát egy új-testamentom-

ért. Az új-testamentomot átolvasta és a hitetlennek útját elhagyta.

24. Találkozott Wade testvérünkkel, aki most mint missionárus munkálódik Japánban, mint japán vallásos folyóiratunk szerkesztője és kiadója.

25. Szállásban volt egy missionárunknál Dél-Amerikában.

26. Olvasott egy könyvünket a spiritizmus ellen.

27. Előadások által Stockholmban Svédországban.

28. Egy baptista prédikátor Richland, Minn., Amerikában, azt a tanácsot adta az ő gyülekezetének, hogy keressenek a Bibliában, hogy melyik az igazi nyugalomnap. Egy testvérné erről azt írja: »Hatan az ötven közül elfogadtuk az Úr igazi szombatját a hetedik napot.«

Mindez azt mutatja, hogy minő nagy áldásokat és eredményeket hozott a legegyszerűbb munka. Kedves testvérek, gondolkozzunk azon és örüljünk, hogy az Úr minden hű gyermekét tudja felhasználni ezen nagy munkában. Vegyük figyelembe a következő pontokat:

1. Míg az evangéliumi munkások és missionárusok méltóan az első helyet foglalják el a mi nagy mozgalmunkban, mégis a legtöbb lelkek a legegyszerűbb munka következtében jöttek az igazság tudatára.

2. Ezen 972 lélek negyedrésze a könyveink, füzetekünk és folyóirataink olvasása által jöttek az igazságra. De általában mindnyájan sok áldást nyertünk a sajtótermékünk olvasása által.

3. Mily bátorító azon gondolat, hogy a hívők ötödrésze éppen otthon a családi körben vezetettek az Úrhoz.

Az Úr minden elvetett magvat megáld és annak idejében gyümölcsöt fog hozni az örök életre.

Ennek megerősítésére adjuk a következőt, amit Sisley t. egy londoni missiói gyűlésen előadott és ami Angliában történt. Egy könyvárusítónk, aki elvesztette minden bátorságát a munkára, egy reggelen elhatározta magát, hogy azon a napon traktátokat fog elosztogatni, amelyek Krisztus második eljövételéről szólnak. Egyet egy gazdag úr levélládájába dobott. Az az ember nagy érdeklődéssel olvasta a traktátot

és elhatározta magát, hogy ő is segít ennek elterjesztésében. A kiadóhivatalnak azt írta, hogy küldjenek neki 50.000 darabot. Ezeket az újsághordók által széthordatta. Egyik traktát azok közül megint egy másik ember kezébe került, aki, miután a tartalmát megtudta, 100.000 darabot rendelt elosztogatásra. Így látjuk, hogy mennyire áldhatja az Úr a legegyszerűbb munkálkodást. Ennek az egy traktátnak elosztogatása sokaknak tudtára hozta, hogy Krisztus eljövetele közel van.

Előrehaladás minden akadályok dacára.

Conradi L. R.-től.

5. előadás. — 1905. december 8-ára.

Róm. 8, 31. »Mit mondunk azért ezekre? Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?«

Az Úr összes apostolai közül nem volt oly apostol, aki nagyobb munkát végezett volna mint Pál apostol. Saját szavaiból tudjuk, hogy ő vitte az evangéliumot Jeruzsálemtől egészen Illyricumig — sőt a nagy hatalmas Róma városáig. Megalapította az igazságot Antiochiában, Efézusban, Filippiben, Thessalonikában, Beréában, Athénben és Korinthtban. Ezen nagy eredmények dacára nem volt ember, aki előtt oly sok akadályok felmerültek, mint éppen őelőtte. Az ő nagy eredményének titka a hatalmas Istenbe vetett hite volt. Amíg ő tudta, hogy Isten vele van, addig nem törődött azon, hogy ki lesz ellene. Azt mondja: »Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? nyomorgatás-e, szorongató keserűség-e, üldözés-e, éhség-e, mezítlenség-e, veszedelem-e, fegyver-e? (Mint vagyon megírva: Teéretted mindennapon megölette-tünk; és olyanok vagyunk mint a mézárszékre való juhok.)« Róm. 8, 35. 36.

Mindezen szenvedések dacára azt kiáltotta: »Sőt inkább mindenekben diadalmasoknál feljebbvalók vagyunk, az által, aki minket szeretett. Mert én bizonyjal elhittem, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelem-

ségek; sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők; sem magasság, sem mélység és semmi egyéb teremtett állat el nem szakaszthat minket az Isten szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban » Róm. 8, 37-39.

Nemcsak a pogányság hatalma ellen kellett harcolnia, hanem a fanatikus zsidóság ellen is, akik folyton elleneztek, bárhová ment.

Az Úr sokszor előre kijelentette neki az utat, amelyen mennie kellett, és amelyen igen nagy akadályokat talált, de az élő Isten lelke által mindig diadalmaskodott.

Midőn látásban megkapta a macedóniai hívást, azonnal elment Filippi városába. Ott az ő első hallgatói egynehány asszony volt, akiknek szombaton a folyóvíz mellett az ígét magyarázta. Ezekből lettek az első hívők. De nem sokára a Sátán megkezdte az ő működését. Miután az apostol kiűzte a jövendőmondó lelket egy asszonyból, annak mestere felbőszítette az előljáróságot, akik megfogták Pált és Silást és a tömlöcbe vetették. Ahelyett hogy zúgolódtak volna rossz sorsuk végett, a két apostol énekelt és Istent dicsérte a tömlöcben. A földindulás által az Úr megnyitotta a tömlőcnek ajtait. Az apostolok magaviselete indította a tömlőc tartót a megtérésre. Azt kérdezte tőlük: »Édes uraim! mit kell nekem cselekednem, hogy idvezüljek?« A következő az volt, hogy a tömlőcőr egész háznépével elfogadta az Úr Jézust.

A két apostolnak kellett Filippi városát elhagynia, de Thessalonikában és Beréában hasonló sors várt rájuk. De azt találjuk, hogy mindenütt, ahol az apostol időzött, gyülekezetek alakultak. Annak az oka az volt, hogy midőn küzdelmek keletkeztek, ő az Úr hatalmában bízott. Így mindig a dolognak világos oldalát nézte, — dicselkedett a háborúságban is, tudván, hogy a háborúság békességtúrést nemz, a békességtúrés pedig megkísértést, a megkísértés pedig reménységet. A reménység pedig meg nem szégyenít; mert az Istennek szerelme kiontatott a mi szívünkbe a szentlélek által, ki nekünk

adatott.» Róm. 5, 3-5. Ezen szeretet indította Pált minden tetre, és azért ő mindig volt a diadalmas, az által, aki minket szeretett, Krisztus. És úgy, még jó idővel, mielőtt elvégezte az ő pályafutását, már mondhatta: »Mely eljutott hozzátok, miképpen az egész világra is és gyümölcsöt terem, miképpen tinálatok is, a naptól fogva, melyen hallottátok.« Kol. 1, 6.

És ismét, az evangéliumnak reménységéről, melyet hallottatok, mely prédikáltatott minden teremtett állatnak, mely az ég alatt vagyon, melynek én Pál lettem szolgájává.» Kol. 1, 23.

Még az ő napjában mondható volt: »Avagy nem hallották-e? sőt inkább mind a széles földre kiment az ő hangosságok, és a föld kerekiségének határait az ő beszédek.« Róm. 10, 18.

Így Pál apostol és az ő munkatársai minden akadályok dacára hirdették az evangélium igazságát az akkori világnak. Egy ehhez hasonló munkát kell most végeznünk hasonló körülmények között. Az Úr most mireánk bízta az örökkévaló evangéliumot, amelyet minden nemzetségnek, népnek és nyelvnek kell hirdetni. Ezen üzenet fényességétől az egész föld lesz felvilágítva. Jel. 14, 6; 10, 6; 18, 1. Hirdetve lesz minden ember bizonyosságára. Máté 24, 14. Ezen üzenet nemcsak Amerikában lesz hirdetve, hanem az ő világban is, úgy, hogy ott, ahol Pál apostol munkálkodott, Tarsus, Damaszkus, Jeruzsálem, Antioch, Efézus, Macedónia, Görögország és Róma városában fogják hallani.

Hogyha megtekintjük az Úr munkáját, midőn régen meg lett kezdve az ő világban, akkor azt találjuk, hogy a legnagyobb nehézségekkel kellett küzdenünk, de látjuk már most is a legjobb eredményeket.

A mi első missionárusunk, Andrews J. N. testvér, 1874-ben elhagyta Amerikát és Közép-Európába jött. Midőn megérkezett, csak egynehány testvéreket talált. Meg kellett tanulnia a nyelvet és a nép szokásait. Alig volt száz lélek egész Európában, aki a szombatnapot ünnepelte, és az anyagi támogatás igen csekély volt. 1877-ben Mattesen testvér Skandináviába ment és a következő

évben Loughborough testvért Angliába küldöttük. 1879-ben az első vallásos folyóiratot kiadtuk Európában és az arra következő esztendőben Dániában az első egyesületünket megalapítottuk. Ezek voltak a kis dolgok napjai. 1882-ben a mi egyik előljáró testvérünket a tömlöcbe vetették Orebróban Svédországban, ahol nyolc napig maradt. Ugyanabban az esztendőben egy másik egyesületet megalapítottuk Svédországban. Abban az időben az egész világban csak 17.000 hívő volt; ezekből 621 Európában. Húsz évről fáradtságos magvetés és aratás gyümölcse. 1886-ban Európában ezer lélek volt, aki a jelenlévő igazságot elfogadta.

Addig az ideig főképpen Európa nyugati részén munkálodtunk. 1886. július havában megalapítottuk az első adventista gyülekezetet Oroszországban. Annak dacára, hogy éppen aratáskor volt, a nép igen nagy számmal összegyűlt látásra és hallásra. Midőn az igazság elterjedt, azonnal kezdődött az ellenség működése is. A hatóságot értesítették jelenlétünkről és úgy a rendőrség éppen akkor elfogott és elzárt bennünket, midőn az Úr vacsora kiosztásával voltunk elfoglalva. Más egyházak előljárói ennek hallására igen örültek és elbeszéltek az esetet a gyülekezetükben. Erre sokan, akik addig semmit sem tudtak az igazságról, legelőször megtudták, az üzenetet tanulmányozták és állást foglaltak az igazságért, úgy hogy ma szép nagy gyülekezetek vannak, ahol az ellenség legjobban munkálkodott. Az Úr akkor csodálatos módon megszabadított bennünket negyven napi fogság után, úgy hogy a tömlöctartó is elismerte, hogy Isten velünk volt. Az igazság akkor a németajkú nép között legjobban terjedt. Csak egynehány évvel ezelőtt egynehány őszinte orosz lélek találtatott meg, akiket a hatóság Szibériába száműzte az igazság elfogadásáért. Azok bátran hirdették az igét, bárhová is mentek. Ezen hűséges munkálkodást az Úr meg is áldotta, úgy hogy nemsokára egy húsz tagból álló gyülekezet jött létre. A pópák pedig azt a munkát is akarták megakadályozni, és ebből a kis gyüle-

kezetből az összes férfiakat száműzték Szibériába egészen a perzsiai határszélig. Midőn azoknak családait meglátogatták, azt kérdezték tőlük, hogy nem búsulnak-e azért, hogy elvitték férjüket? Azt felelték, hogy »nem, mert Isten velünk van. Ha el is vitték a férfiakat, mi folytatjuk a munkát. Többet nem tehetnek mivelünk sem.« Nemsokára már megint többen voltak mint ezelőtt. És azok, akiket száműzték, újból másokat hoztak az igazság világosságára. Úgy ott is terjedt el az igazság, ahová úgy sem gondoltunk volna, munkásokat küldeni.

Midőn az üzenet tovább terjedt, az orosz újságok hosszú cikkekben figyelemztették a népeket ellenünk. Együttal közölték a mi hitalapelveinket és az ezekre vonatkozó bibliai verseket is. Sokan olvasták ezeket, és miután levelezésbe jutottak velünk, elfogadták az Úr parancsolatait. »Micsodát annakóáért? Akármí módon, akár képmutatás szerint, akár igaz szívvél, a Krisztus prédikáltatik; és ezen örülök én most.« Fil. 1, 18.

Egynehány évvel később a munka megkezdődött a nagy városokban — még pedig Szt. Péterváron is. Először csak magánházakban egybegyűltünk s pedig csendesen, hogy feltűnést ne keltsen. A lelkek így csak lassan jöttek az igazságra. Egynehány évvel ezelőtt egy nyugdíjazott rendőrkapitány tolmácsolt az isteniszteleteinknél. S most az utóbbi időkben, midőn lázadás és vérontás történt a nagy orosz birodalom minden részében, a mi testvéreink a legnagyobb békességben tartották meg gyülekezeteiket. Számos lelkek elfogadták az igazságot. Most már szabadon terjeszthetjük a mi vallásos könyveinket és folyóiratunkat az orosz nyelven is. A tagszám az első 14 év alatt 1000 lélekre emelkedett, az arra következő négy év alatt több mint még egyszer annyian jöttek, úgy hogy a jelenlegi tagszám 2200-ra szaporodott.

De nemcsak Kelet-Európában haladt előre az Úr munkája, hanem Németországban is útat tört magának. Egynehány büzgő lélek először megtalálta a szombatnapot a szentírás egyszerű

tanulmányozása által. A munka az első 25 évben igen nehezen ment előre, míg 1889-ben először állandóan kezdődött meg. Hetek és hónapok eltelték, míg a testvérek engedélyt kaptak könyveink elterjesztésére, s úgy igen nagy akadályokat kellett legyőzni. Míg az első ezer lelket gyűjtötték, addig hét év múlt el. Az első adventista egyesület Németországban 1898-ban alapodott meg.

Eleitől a mi fiatal katona testvéreinknek nagy küzdelmük volt a szombatnap megtartása végett. Egy testvérünk, aki nem tett szolgálatot szombatnapon, el lett zárva. Ez ismétlődött többször. Minden héten három napig elzárták egy sötét cellába. Midőn kieresztették, a napfény megkápráztatta szemeit. A tábori lelkész, midőn megtudta az esetet, azonnal fáradozott szabadításáért. Egy másik fiatal katona testvérünkötől kérdezték, hogy mióta tartja-e ezen hitet. Midőn azt felelte, hogy már gyermekkorától fogva, akkor azt kérdezték, hogy az atya se tett szolgálatot szombatnapon a katonaságnál? Azt mondta: »Nem — és ezért három esztendeig el is zárták őtet.« Midőn a kapitány azt hallotta, előhívta a katonát és a többiek előtt kijelentette, hogy neki meg lesz engedve a szombatnap megtartása. Ezek a fiatal testvérek most a missiói munkában vannak Afrikában és Palesztinában.

Így az igazság minden akadálynak dacára előre halad. 1902-ben két egyesületünk és egy missiói területünk volt Németországban körülbelül 2100 taggal. Jelenleg pedig már körülbelül 4000 testvérünk van, öt egyesülettel. 200-nál több könyvárusítónk van a terület minden részében, és 75 missiói munkásunk. Egynehány éven belül megalapítottuk egy igen terjedelmes nyomdát és kiadóhivatalt, ahol már tizenhat nyelven nyomtatjuk és kiadjuk a jelenvaló igazságot füzetekben és könyvekben. A missiói iskolánkban Friedensauban több mint 140 tanítvány van, kik Európának különböző népeiből és nyelveiből kerültek.

Ezekhez hasonló tapasztalataink voltak Ausztriában, Magyarországon, Hollandban, Belgiumban és a Balkán-

félszigeten, ahol most körülbelül ötszáz testvérünk van.

A Svájcban, ahová az első missiónárust küldöttük, most már két egyesületünk van — a német és a francia — körülbelül 850 taggal. Onnan folytatják a munkát Spanyolországban, Olaszországban, Portugálban, Franciaországban és Algériában Afrikában.

Ha éjszak felé Skandinávia felé tekintünk, azt találjuk, hogy húsz éve lejárt, míg az első ezer lélek gyűjtve volt az egyház kebelébe. Most már 2500 lélek van ezen unióban. Onnan küldenek missionárusokat Finnlandba és Islandba. Nagy-Britanniában 1889-ben 200 tagja volt a mi egyházunknak, 1901-ben 800. Most már 1500 van. Az angol testvéreink most Afrika felé tekintenek és missionárusokat küldenek a brit gyarmatokra. Nem létezik más ország, ahol annyira terjesztik az igazságot könyvek, füzetek és folyóiratok által mint éppen Angliában, Island kivéve, ahol 2000 példányt az ottvaló folyóiratból 80.000 lakos között elterjesztenek.

De nemcsak Európában folyik az Úr munkája, hanem ott is, ahol Pál apostol először hirdette az evangéliumot — Macedóniában, Palesztinában, sőt Egyiptomban is. Most már elmúlt tizenöt éve annak, hogy legelőször meglátogattuk a Keletet, ahol egy egyszerű testvérünk, egy cipész, az igazságnak magvát hirtette. Az ő munkája által megtért egy lélek, aki azután az első missionárus lett Törökországban. Mindjárt a kezdetől fogva igen nagy akadályok merültek fel munkánk ellen. A török hatóság megtiltotta a missiói munkát, de mindennek dacára ott vannak a legtöbb testvéreink. A missiói előljárónk igen hosszú időt töltött a fogságban. Szeretett volna egy missiói biblia-iskolát tartani. Midőn az ő tervét sok testvérrel közölte, akkor a hatóság azokat is elzárta és az Úr úgy vezérelte a dolgot, hogy egy fogházba kerültek. Ott azután igen áldásos bibliai iskolát tudtak tartani minden akadály nélkül. Sokáig nem tudtak, hogy minő vége fog lenni hosszú fogságuknak. Vádolva voltak azzal, hogy politikai lázadók. Az Úr

pedig úgy vezérelte, hogy egy igen magas tisztviselő megvizsgálta az ügyüket és ártatlannak ítélte. Ezután megnyerték szabadságukat. Most élvezik a szabadságot és hirdetik a jelenvaló igazságot. Társusban, Pál apostol hazájában, és abban a vidékben már vannak testvéreink. Jaffán és Jeruzsálemben vannak gyülekezeteink, és ott egynehány lélek várja a keresztséget.

Egyiptomban, az arabok között is megkezdődött a munka és 30-an már elfogadták az igazságot. Így van Szibériában, Trans-Kaukázusban, Közép-Ázsiában, Szíriában, Algériában és egészen Német-Kelet-Afrikáig. Mindez az Úrnak csodálatos műve.

Harminc éve eltelt, míg 2500 tagja lett az egyháznak Európában. Az arra következő öt év alatt még egyszer annyi lett, s így minden évben körülbelül 500-an jöttek hozzá, azután ezer egy esztendőben, úgy hogy most jelenleg 12.000 tagja van az egyháznak Európában. A missiói célokra adott összeg több mint ötszázezer korenára rúg. 1905. januártól június végéig több mint 1100-an elfogadták az Úr igazságát. Az igazság most már hirdetve lesz Európa minden nyelvén, és már túllépi a határait Ázsia és Afrika felé. Több mint háromszáz evangéliumi munkások és több mint háromszáz könyvtárosok terjesztik az igazságot.

Úgy minden nehézségnek és akadálynak dacára előre megy a munka mint Pál apostol idejében. Ahol ezelőtt százként elfogadták az Úr üzenetét, ott most ezrenként jönnek, s míg szinte lehetetlennek látszott egykor az igazság elterjesztése, most hatalommal megy előre. Nagyobb egyetértés és békesség uralkodik mint valaha.

Míg azt tudjuk, hogy ha Isten velünk van, senki nem lehet ellenünk, mégis azt óhajtjuk, hogy az Úr ezen imahét alkalmával úgy töltsön a szentlélek erejével, hogy nemsokára méltók lehessünk a 144.000-el Mózes és a bárány énekét énekelni: Nagyok és csodálatosok a te dolgaid, mindenható Úr Isten, igazak és tökéletesek a te útaid, óh szenteknek királya! Kicsoda nem félne tégedet, Uram! és ki nem

dicsőítene a te nevedet? mert csak egyedül vagy szent. Mert minden pogányok eljönnek és teelötted lehajolnak; mert a te ítéletid megnyilatkoztak. Jel. 15, 3, 4.

A teljes átadás szükségessége.

White E. G.-től.

6. előadás. — 1905. december 9-ére.

Isten választott magának egy népet, melyet keresztyénnek elnevezte. Ez egy fejedelmi név és azoknak adatik, akik Krisztust elfogadják. Éppen ezen névről szól Jakab apostol, midőn azt kérdezi: »Avagy nem káromoltatik-e ama szép nevetek, amelyről neveztetek?« És Péter is mondja: »Ha pedig úgy szenved mint keresztyén, ne szégyenelje, sőt inkább dicsőítse az Istent ezért.« 1 Pét. 4, 16.

Az Úr azt várja mindazoktól, akik Krisztus nevét hordják, hogy őt gondolatban, cselekedetben és beszédben képviseljék. A gondolatjaik tiszták legyenek, cselekedeteik és beszédeik nemesek és felemelők, hogy minden körülöttükvaló Krisztushoz vonatassék.

Egy igazi keresztyénnél az én teljesen eltűnik, meghal. Krisztus Urunk földi életében nem nyilatkozott semmi önzés. Az emberi természetet felvette és teljesen feláldozta magát másokért.

»Azért legyetek ti is tökéletesek,« mondja az Úr nekünk is. És hogy lehetségessé tehesse ezen cél elérését, elküldötte az ő egyetlen szülött fiát, a tökéletesség példáját. Tehát előttünk van a példa és rendelkezésünkre áll az Úr ereje. Krisztus bűn nélkül volt gondolatban, cselekedetben és beszédben is. Mindenben, amit ő cselekedett, a tökéletesség látható volt. Most azt mondja nekünk: »Ha ki akar énutánam jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztét és kövessen engemet.« Máté 16, 24.

Az adventisták Istentől hívtak arra, hogy ez utolsó időben az Isten törvényéről szóló igazságot és Krisztus második eljövetelét hirdessék. Az Úr nagy világosságot adott. Tehát melyeknek kellene lennünk akkor?

Életünkben folyton látassék a lelki fejlődés. De láttam sokszor, hogy dacára annak, hogy a biblia kezünkben van, mégis hiányzik a szent élet. Ez azért van, mert nem vesszük igénybe ezen isteni erőt, amely rendelkezésünkre áll.

Isten akarja magát megdicsőíteni az ő hívóiban a világiak előtt. De nem teheti, azért, mert még nem vagyunk ott, ahol lennünk kell. Vizsgálja meg önmagát minden gyülekezeti tag és adja át magát teljesen az Úrnak. Hogyha ezt megtettük, akkor megszűnik az egymásról való panaszkodás és az egymás ellen való szólás is. Hogyha Krisztus követői egyszer a Megváltó nyomdokáiban járnak, akkor sok bűnös meg lesz mentve az ellenség kezéből és hatalmából.

Siessünk az Úrnak segítségére. Sátán minden erővel és hatalommal dolgozik, lelkeket pusztítani. Álljunk azért ellene az Úr nevében! Aki teljesen átadja magát, az megerősítve megy a harcba. Az olyan lélek »minden hatalommal« bir. Aki érzi saját tehetetlenségét, az mint Jákob azt fogja kiáltani: »Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet«, az diadalomról diadalomra megy. Az olyant mennyei fény vesz körül, folyton igyekszik valakinek segítségét nyújtani. Az ő befolyása olyan, amely embereket vezet Krisztushoz.

Az Úrnak szüksége van olyan világosságördőkre, kik ezt a sötét világot Krisztus világosságával és örömeivel betölthetik. Szüksége van az Úrnak alázas lelkekre, kik tudják, hogy önmagukban tehetetlenek — kik tudják, hogy mi a kötelességük, t. i. beszéd és cselekedet által az Úr kegyelmének hatalmáról bizonyosságot tenni. Az ilyenek életében meg fog nyilatkozni Krisztus jelleme és természete.

A kegyelemnek még nagyobb munkát kell végbe vinnie a hívók életében, mint eddig. Több kell hogy látassék Krisztusról, és kevesebb az énről. Igen nehéz próbák fognak ezután következni mireánk. A biblia igazsága legyen összeköttetésben a mi mindennapi cselekedeteinkkel és beszédeinkkel. Minden ügyünket végezzünk az Úr jelenlétének tudtával.

Mindenből lehet látni, hogy a világ közeledik. Az emberek önzők. Mindenféle bűnek fordulnak elő. Ezer meg ezer lélek meghal a bűnében, és oh mily keveset tettünk a világ megmentéséért. A jövőben lesznek lelkek a szentlélek által indítva, akik elhagynak mindent, hogy ezen üzenetet hirdessék. Az olyanok a szentlélek hatalmában dolgoznak. Ezen munkások minden bölcsességgel fognak munkálkodni.

Az idő igen drága. Sokaknak sorsa nemsokára eldől. Az Úr visszatartja az ő ítéleteit, és addig vár, míg az üdv üzenete mindenkinek tudtára lesz adva. Vannak még igen sokan, kik az igazságot még nem hallották. A kegyelem hívása most utoljára hangoztatik a föld minden részében. Mennyei angyalok már rég várnak az Úr gyermekeire, hogy a váltság munka terjesztésében támogassák. Türetek várnak. Oly nagy a terület és oly szükséges a munkálkodás, hogy azonnal kell a munkába állani.

A váltságterv megalapítása nagy áldozatba került. Vajjon hiába legyen Krisztus nagy áldozata? Vajjon hagyjuk-e Sátánt még tovább uralkodni e földön? A lelkeket kell megmenteni az ő hatalmából. Addig kell fáradhatatlanul dolgoznunk, míg Krisztus azt fogja mondani: »elvégeztetett«. A munka nem fog ellankadni, hanem inkább nőni. Ezerszer annyit lehet véghez vinni az Úr egyházának, hogyha minden egyes tag minden kínálkozó alkalmat felhasznál a munkálkodásra. Akkor az Úr nagyobb dolgokat fog reánk bízni.

Ugyanaz az odaadás, önfeláldozás és Isten beszédjében való bízalom, amely Krisztus életében nyilatkozott, legyen látható minden szolgájának életében is! Krisztus feláldozott minden mennyei dicsőségét, eljött a bűnös világra, hogy a szegény eltévedett szenvedő emberiséggel szenvedjen. Felvette a bűn ellen való küzdelmet. Könyhullatással elszorította az élet magvát, hogy életet teremtsen egy halálra elítélt világnak.

Hasonló módon cselekedjenek az ő szolgálói is. A mi könyveinket igen sok nyelvekben kell kiadnunk. Ezen köny-

reknek elterjesztését jámbor, szorgalmas missiói munkásokra kell bízni, akik a betegápolást is tanulták. Ilyen módon ott is lehet az igazságot terjeszteni, ahová másképp nem is lehetne jutni. A betegnek és a szenvedőnek kell segítséget nyújtani. Az ilyenek azután hajlandók az Úr igazságát elfogadni.

Nincsen annyira szükségünk világ szerinti bölcs munkásokra, mint alázatos keresztyénekre, akik a názarétheli Jézustól szelidséget és alázatosságot tanultak, és akik az ő hatalmában bizván kimennek azt mondani: »Jöjjetek, mert mindenek készek.«

Nem mindenki mehet messze földekre a pogányokhoz, de mindenki munkálkodhatik az ő saját környékében. Mindenki támogathatja az Úr munkáját anyagi tehetsége szerint. A szülők meg ne felejtkezzenek ezen nagy missiói munkáról, amelynek történni kell a családi körben. Az anya kötelessége nagy. Az Úr azt mondja neki: »Vedd ezen fiút, ezen leányt, és neveld fel részemre. Tanítsd őt úgy, hogy tiszta jelleme legyen — és Isten országának polgára.«

Égi világosság körülveszi azt az anyát, aki ezen magasztos munkát Isten félelmében végzi el.

Kedves testvérek, hagyjátok a ti világosságtokat fényleni. Emeljétek fel szavaitokat minden mértékletlenség és hiábavalóság ellen. Álljatok meg az igazságban. Minden tehetségtek egy Istentől nyert ajándék és fel kell használni lelkeket megmenteni.

Kedves testvérek, Isten szólási képességgel, ésszel és minden lelki ajándékkal ellátott titeket és most felszólít az ő igazságának hirdetésére. Látogassátok meg szomszédaitokat és magyarázzatok meg nekik, hogy közel a vég. Az Úr az ilyen munka után indítani fogja szívüket a megtérésre.

Serkentsétek fel a lelkeket a bűn álmából! Mondjátok meg nekik, hogy megtaláltátok a Megváltót és őbenne minden lelki örömet. Mondjátok meg, hogy jó Jézus lábánál ülni és őtöle tanulni. Mondjátok meg, hogy nagy öröme van egy igazi keresztyének. A ti meleg szavaitoknak nagy hatása fog

lenni. Mutassátok meg nekik, hogy ti egy magasabb, egy szebb életet találtatok! Ez az igazi missiói munka. Ez sokakat fel fog ébreszteni a bűn álmából.

Az evangélium hirdetésére adott parancs ne veszítse hatását az Úr népénél. Az igazságnak a világ legsötétebb helyein fénylenie kell, úgy hogy a sötétség eltávozzék. Ezen munka új életet és lelki erőt fog önteni az egyház tagjainak szívébe.

Hogyha az Úr népe önfeláldozással fog munkálkodni és minden tehetségével a munkát támogatni, akkor valóban Krisztus munkatársai lesznek.

Az Úr az ő népét felkölti a lelki álomból, mert a vég közeledik. Midőn azok, kik az igazságot megismerték, Isten munkatársai lesznek, akkor az igazság gyümölcse életükben meg fog nyilatkozni. Másokért való fáradozásuk által megismerik saját gyengeségüket és fogyatkozásukat. Be fogják látni azt, hogy a múltban az önzés és nagyra-vágyás képtelenné tette őket az Úr munkájára. Ezen változás látására sokan elfogadják az igazságot, ahogyan írva van.

Isten az ő szentlelkének megadása által megfrissíteni akarja az ő népét. Midőn Krisztus a mennyekbe ment, elküldte az első gyülekezetére az ő szentlelkét, s pedig nagy hatalommal. A jövőben az egész föld az igazság fényétől fog átvilágosodni. Egy szent erő fog kiáradni azoktól, kik az igazság által meg lettek szentelve. A szentlelek az emberekben és az emberek által fog munkálkodni.

A váltság üzenete nemcsak egy-néhány helyen lesz hirdetve, hanem az egész világban. Akik az evangéliumot nem ismerik, azok lelki sötétségben és hitetlenségben vannak. Az olyanok nem ismerik az Istent.

Óh, miért oly laza az egyház, miért oly önző, — miért oly gyenge? Miért nem tesz minden egyes lélek bizonyosságot a kegyelem hívásáról? Miért nem részesít mást is ezen boldog reménységében?

Ti, élő Istennek gyülekezetei, tanulmányozzatok a Megváltónak ígéreiteit

és gondoljátok meg, hogy a titetek és az isteni erő hiánya visszatartja az ő eljövételét. Hogyha előre mennétek az Úr munkáját elvégezni, akkor mennyei angyalok elétekbe mennének, szíveket előkészíteni az igazság elfogadására. Hogyha mindnyájan igazi missionáriusok volnának, akkor a harmadik angyal üzenete nemsokára a világ minden részében lenne hirdetve.

Nemsokára «e világnak országai az Úré lesznek, aki mind örökkön örökké uralkodik». Az evangélium hamar fog terjedni.

«Akit kívántok íme eljő, azt mondja a Seregeknek Ura! És kicsoda szenvedheti el az ő eljövételének napját? és kicsoda maradhat meg az ő megjelenésekor? mert ő olyan mint a tisztító tűz, és mint a ruhafestőnek fejező fűvök. Nemsokára mindenki meg lesz ítélve az ő cselekedete szerint.

Kedves testvérek, az Úr szeretetében inteltek titeket, hogy készüljétek az Úr eljövételére. Szabaduljatok meg a világhoz való ragaszkodásától. Tanuljatok tapasztalat által, hogy mit jelent Krisztus hív követője lenni. Készüljétek az ítéletre, hogy midőn Krisztus eljő, ti azok között lehessetek, akik őt békességben fogadják. Azon napon a megváltottak úgy fognak fényleni mint a nap. Az angyalok egybegyűjtik a hívőket a föld minden részéből. Akkor azok, akik Krisztus vére által fehérre mosdottak, a Megváltó elejébe mennek. A diadalének be fogja tölteni az eget. Midőn bevonulnak az új Jeruzsálem kapuiba, akkor látszani fog, hogy Krisztus szenvedései nem voltak hiábavalók.

Isten munkájának befejezése.

Daniel's A. G.-től.

7. előadás. — 1905. december 10-ére.

Egy munka folyik most e világban, amelyet a szentírás «Isten munkájának» nevez. Ezen munkáról Jeremiás proféta azt mondja: «Jertek el és beszéljünk meg Sionban a mi Urunknak Istenünknek dolgát; továbbá: «Átkozott, aki az Úrnak dolgát csalárdul cselekszi.» Jer. 51, 10; 48, 10. Timotheus munká-

járól Pál apostol azt írta: «Mert Úrnak dolgát cselekszi ő is mint szinén.» 1 Kor. 16, 10.

Értsük meg jól ezen tényt, hogy a munka nem az embereké, hanem az Úré. Őnála vette kezdetét és ő tervezi azt. Ő annak a felügyelője és ő fogja elvégezni. Az ember hagyja magát felhasználni — ez az ő kötelessége ebben a munkában. Az Úr munkája az evangélium hirdetése a világ minden részében. Mindazt foglalja magába, ami szükséges arra, hogy az embereket a bűn tudtára ébressze és a megváltásra vezesse. Ez egy nagy munka és a legfontosabb a világban. Az emberek minden tervei bármilyen nagyok és magasztosak, nem versenyezhetnek azzal, mert mindezek csak a mulandó világgal foglalkoznak. Az Úr munkája pedig az eljövendő világra vonatkozik.

Krisztus életében láthatjuk, hogy micsoda jellemű az Úr munkája. Midőn a Megváltó munkálkodását megkezdte, azt mondá: «Az Úrnak lelke vagyok énrajtam, mivelhogy megkeult engemet, azért küldött engem, hogy a szegényeknek evangéliumot hirdessem, hogy meggyógyítsam a töredelmesek szívüket, hogy a fogolyoknak szabadulást hirdessek, és a vakok szemeknek megnyitását, és a megromlottakat szabadon bocsássam.» Luk. 4, 18. Azt mondá az ő tanítványainak, mikor már ezer szent munkát megkezdte: «Míg nappal vagyok, munkálkodnunk kell; eljő az éjtszaka, melyen senki nem cselekedhetik.» «Az én eledelem ez, hogy annak akaróját tegyem, aki engemet elbocsátott, és elvégezzem az ő dolgát. Ján. 9, 4; 4, 34. És midőn e földön befejezte az ő munkáját, azt mondta az ő atyjának: «Elvégeztem a dolgot, melyet reám bízál volt, hogy elvégezzem. Ján. 17, 4. Így tehát nyilvánvaló előttünk, hogy Isten munkája e földön, az ő kegyelmének hirdetése és kiszolgáltatása.

Ez a munka megkezdődött Édenben, midőn az Úr kijelentette az evangéliumot Ádámnak. Az egész világ történetét foglalja magába. Folytatódott sok küzdelmek között a vízőzön idejében,

Egyiptomból való kiszabadulásakor, továbbá midőn az izráeliták visszatértek a babilóniai fogságból, keresztelő János idejében, a sötét középkorban és a reformáció idejében. Mindezen hosszú évszázadokon keresztül az Úr munkája nem szünetelt egyetlenegy napig sem. Most a jelenvaló időben is diadalmasan megy előre.

De ez a munka nem fog örökké tartani. Az Úr azt mondja, hogy ő elfogja végezni: »Mert a dolgot elvégezi és elszakasztja igazságban; mert rövid dolgot cselekszik e földön az Úr.« Róm. 9, 28. E munka folyásának külön idejében, némely munkásokról az mondatik, hogy elvégezték kötelességüket e munkára nézve. Pál azt mondotta: »Futásomat elvégeztem«; Krisztus is mondá: »Elvégeztem a dolgot, melyet reám bízta volt, hogy elvégezzem.« Ján. 17, 4. De ama nap is eljő, mikor maga a munka — az egész munka el lesz végezve.

Ezen munkának elvégzése, a legnagyobb fontossággal bír. Jó egy igen jó munkát megkezdeni és credményesen vezetni, de annak elvégzése és befejezése a legnagyobb és legfontosabb része az egésznek. Az evangélium elvégzése és befejezése a legnagyobb és legfontosabb mozgalom a világegyetemben. Helyén van ama kérdés, hogy *mikor* és *hogyan* lesz elvégezve az Úr munkája e földön. Az Úr igéje érthetően és tisztán felel ezen kérdésre: »Hanem a hetedik angyal szavának idejében, mikor trombitálni kezd, véghez megyen az Istennek titka, mint megmondotta az ő szolgálójának a profétáknak.« Jel. 10, 7.

Ezen felelet a következő fontos pontokat tartalmazza: 1. »A hetedik angyal szavának idejében, mikor trombitálni kezd«; 2. »Véghez megyen az Istennek titka«; 3. »Mint megmondotta az ő szolgálójának a profétáknak«. A fődolog pedig mindenben az, hogy *véghez megyen az Istennek titka*.

De micsoda az Istennek titka, amelynek végbe kell mennie? — Az evangélium. Ezt tisztán láthatjuk Pál apostol több leveleiből. Róm. 16, 25-ben szól Pál Krisztus hirdetéséről, mint a titok kinyilatkoztatásáról. Eféz. 3, 3. 4-ben

szintén azt mondja. A galáciabeli gyülekezetnek is úgy nyilatkozik. Lásd Gal. 1, 11. 12.

Így be van bizonyítva, hogy az Isten titka az evangélium, amely határozott időben végbe fog menni.

És mikor lesz elvégezve az evangélium hirdetése? — »Hanem a hetedik angyal szavának idejében, mikor trombitálni kezd.« Akkor lesz elvégezve az evangéliumnak munkája. Micsoda a hetedik angyal? Mikor fog kezdeni és meddig fog trombitálni?

Ama hetedik angyal, akiről itt szó van, az utolsó azon hét angyal közül, akikről a Jelen. 8. része azt mondja: »És láttam ama hét angyalokat, kik az Isten előtt állanak, és adatának azoknak hét trombiták.« »És a hét angyalok, kiknél hét trombita vala, készülének a trombitáláshoz.« Jel. 8, 2. 6. Ezután a proféta részletesen szól minden angyal trombitálásáról.

Ezen profétálás igen körülményesen foglalkozik azon komoly eseményekkel, amelyek bekövetkeznek Krisztus mennybemenetele után azon időig, midőn Isten országa meg lesz alapítva e földön. Az ötödik trombita mutatja azon rettenetes pusztításokat, melyeket a törökök végbe vittek a római birodalomban. Az mondatik, hogy: »Azoknak hatalmok vala, hogy az embereknek ártsanak öt hónapig.« Jel. 9, 10. 11. Ez a király, a mélység angyala, Othman volt, aki 1299. július 27-én megkezdte uralkodását. Amaz öt hónap profétai idő 150 nap, ha a zsidó hónapi számítása szerint vesszük. Egy profétai nap egy esztendő tesz ki. Így 150 valóságos esztendő kapunk. A 150 évet 1299. július 27-étől számítjuk. Így 1449. július 27-én végződött az ötödik trombitának korszaka.

A hatodik trombita trombitálása a proféta szava szerint egy órára, egy napra, hónapra és esztendőre. Jelen. 9, 15. Ez összesen 391 esztendőt és 15 napot tesz ki. Hogyha ezen időt 1449. július 27-éhez számítjuk, akkor a hatodik trombita végét érte 1840. augusztus 11-én. Abban az esztendőben el is veszítette Törökország függetlenségét. Úgy ezen profétálás azon hatá-

rozott napon teljesült be, amely 1800 évvel azelőtt lett kijelölve. A hét trombitából csak egy volt még hátra 1840-ben. Ezen hetedik angyal trombitálásának idejében végbe fog menni Isten titka. A hetedik angyal trombitálása nem kezdődött meg csak a hatodik angyal trombitálása után, 1840 után.

A hetedik angyal trombitálására nagy események bekövetkeztek, u. m.:

1. »Megharagudtak a pogányok és eljött a te haragod.«

2. »És a holtak ideje, hogy megítéltessenek.«

3. »Végbe megyen az Istennek titka.«

4. »E világnak országai lettek a mi Urunkéi és az ő Krisztusáé.«

(Átdolgozott szöveg szerint Jelen. 10, 7; 11, 15–19.)

Midőn Törökország elveszítette függetlenségét a hatodik trombitának lejártával, akkor megállapodott a haragnak oka a nemzetek között. Nemde, nem látható-e tisztán a mi napjainkban?

Midőn a hetedik trombitának korszaka megkezdődött, akkor megkezdődött a halottak ítélete is.

Ezen kifejezés tisztán mondja azt is, hogy *mikor* kezdődik a hetedik trombitának korszaka. 1844-ben, midőn a 2300 esztendő lejárt, akkor kezdődött meg a szentek fölött való ítélet. Ezt tudjuk Dániel 8. és 9. részéből. Akkor ment be Krisztus főpapunk a szentek szentébe a mennyei sátorban, hogy azt megigazítsa vagy megtisztítsa. A mennyei szentség tisztítása pedig a szentek fölött való ítéletet jelképezi. Ez a munka megkezdődött 1844-ben. Ezzel összhangzásban János tovább azt mondja: »És megnyilatkozik az Isten temploma mennyben, és meglátatték az ő szövegségének ládája az ő templomában.« Jel. 11, 19.

Ez mutatja az Úr népének a szentek szentét a mennyei szentségben, ahol Krisztus szolgál, míg a szentek fölött való ítélet lefolyik a törvény világosságában, amely szerint minden halott ítéelve lesz.

A hetedik angyal trombitálása megkezdődött 1844-ben. És most már 61 év óta élünk a hetedik angyal trombitá-

lásának ideje alatt, és az Isten titkának elvégezése idejében. A hetedik angyal trombitálása nem szűnik meg, míg a világnak országai nem lettek a mi Urunké és az ő Krisztusáé, aki a gonoszokat megbünteti és az ő népének jutalmat hoz. A gonoszok végleges megbüntetése pedig és az igazak *megjutalmazása* az új földön Krisztus második eljövetele után ezer évvel következik be. Így tehát nyilvánvaló, hogy az első hatvan esztendő a hetedik angyal trombitálásának kezdete.

De minő komoly tény az, hogy már 61 év óta élünk az evangélium elvégzésének idejében!

Mindezek most ezen kérdést hoznak szembe nekünk, hogy: milyen módon és milyen eszközzel lesz ezen munka elvégezve? Ezen munkának két igen fontos része van. Az egyik: Krisztus szolgálata a mennyei szentek szentében; a másik: a harmadik angyal üzenetének hirdetése a világ minden részében az egyház által.

Megértettük, hogy Krisztus 1844-ben ment be a mennyei sátor szentek szentébe, hogy azt megigazítsa, vagy hogy a szentek, a diadalmasak fölött döntsön az ítéletben. Ehhez pedig idő kell, amely a szentek fölött való ítélet idejét képezi. A földi szentség megtisztítása az utolsó és fő-istenitiszteletet képezte az esztendőben. Krisztus szolgálata által a mennyei szentek szentében be lesz fejezve az ő főpapi szolgálata. Midőn ezen munka be lesz fejezve, akkor az evangélium titka is végbe ment örökre.

Midőn Krisztus ezen komoly és ünnepélyes munkát 1844-ben megkezdte, akkor eljött az óra is, hogy a Jel. 14, 6–14-ben tartalmazott három angyal üzenete adassék a világnak. Ezen üzenet úgy kezdődik: »Féljétek az Istent és neki adjatok dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének órája«; és végződik a mennyei király eljövetelével: »És tekinték, és íme vala fényes felhő, és a felhőn ül vala hasonlatos az embernek fiához, kinek fején arany korona vala, és az ő kezében éles sarló.«

Ezen hármas üzenet az *örökkévaló evangéliumot* képezi, amely hirdetve lesz a föld minden lakóinak, és Jézus

szavai szerint „az egész földön, hogy az minden pogányoknak bizonyosságul legyen. Mikor ez megtörtént, *akkor* jó el a vég.» Máté 24, 14.

És így nyilvánvaló, hogy míg Krisztus elvégzi a tisztításnak és igazulásnak munkáját a mennyei szentségben, az ő követői elvégzik az utolsó munkát e földön. Így beteljesedik minden a »mint megmondotta az ő szolgálóinak, a profétáknak».

Ugyanakkor, midőn megkezdte az ő főpapi szolgálatát a mennyei szentekben, az Úr egy népet ébresztett fel, ezen tényt a világnak tudtára adni. Csodálatos módon készítette az utat ezen üzenetnek, hogy a világ minden részében legyen hirdelve. Isten a nyugati keresztény népeknek tudtára hozta a világ minden részében lakozó népek száralomra méltó állapotját. Ezekhez missionárusokat küldöttek, akik a különböző nyelveket tanulták és a szentírást lefordították. Mindent elkészítetett az üzenet gyors elterjesztésére. Gondoskodott azon, hogy az utazás és hírszolgálat gyorsan és biztosan végbe megyen. Mindezek előkészített eszközök az evangélium titkáinak *elvégzésére*. Végre egy népet is ébresztett fel ezen munkára.

Mi — mondjuk tiszteletteljesen — vagyunk ez a nép, és az Úr munkájának elvégzése — ezen nagy munka — mireánk van bízva. Ez egy fölötte igen komoly, fontos — és magasztos feladat. Ezen gondolat maga tölti be szívünket búgó vággyal és lelkesedéssel. A múltban annyit tettek az Úrért, amennyit tehettek, és ami hátramaradt, ezt az utódjaira bízták. De az Úr népe be fogja fejezni és át fogja adni a munkáját, nem az utódjának, hanem az ő mesterének, midőn eljő.

Ez a munka a legfontosabb és a legmagasztosabb mozgalom, amely létezik az egész világban.

És ez a mozgalom be lesz fejezve e jelenvaló nemzedék idejében. Az Úr mondá és úgy is lesz, mert ő nem hazudik. »Az írások nem változhatnak meg.» »Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédem semmiképpen el nem múlik.» Ezzel számítanunk kell, hogy

mindennek végét látni fogjuk. »Mert a látás még bizonyos időre halasztatott, és végezetre szól, és meg nem csal: ha [látszólagosan] késendik, várjad azt: mert kétség nélkül meglészen, és nem késik.» Hab. 2, 3.

Ezen munkának elvégzése mindenünket vesz igénybe, ami nekünk van. Érdemi, hogy teljes szívünkkel szerezsük, hogy annak a legjobb tehetségünket feláldozzuk. Többet érdemel, mint amennyit eddig áldoztunk reá. Kérjük azért az Urat, hogy ezt a félszívűséget vegye el mitőlünk. Kérjük teljes tisztulást a bűntől, hogy a szentlélek teljességével bírjunk, hogy úgy lássunk ezen dolgot, ahogyan azt az Úr látja, hogy hajlandók legyünk, gyermekeinket elengedni a távol földekre, a bűnben és sötétségben fetregő népek segítségére menni. Tekintsük nagy előjognak, az Úrnak minden keresetünkből hűségesen a tizedik részét feláldozni, hogy az Úr munkája legyen előmozdítva. Tegyük mindent, amit tehetünk, hogy mások is tudják meg azt, ami bennünket boldoggá tett.

»És ha valaki ajándékot adni akar szabad akaratja szerint, töltsse meg az ő kezét ma és adjon amit akar az Úrnak.» 1 Krón. 29, 5.

Bibliai leckék.

Tanulmányok az üzenet különböző igazságairól.

1. lecke. — 1906. január 6-ára.

Elveszett — megváltott.

Kérdések.

1. Kinek adta Isten e földet? Zsolt. 115, 16.

2. Mit mond a szentírás az ember lakhelyéről, a paradicsomról? 1 Móz. 2, 8. 9.

3. Minő gondolatai voltak mindenkori az Úrnak a bűnös emberek felől? Jer. 29, 11. Lásd az 1. megjegyzést.

4. Minő előkészülést tett a teremtő még a teremtés előtt az ember vált-

ságára nézve? 2 Tim. 1, 9; Eféz. 1, 4. Lásd a 2. megjegyzést.

5. Hogyan jutott az ember a rab-szolgaságba? Róm. 6, 16.

6. Kinek szolgálja lett az ember és mennyit veszített azáltal? 2 Pét. 2, 19; Ján. 8, 34. Lásd a 3. megjegyzést.

7. Miáltal lesz megmentve? Zsid. 2, 14. 15; Ján. 8, 36.

8. Mit foglal magába az emberek megváltása? 1 Kor. 6, 20; Eféz. 1, 13. 14; Mik. 4, 8.

9. Mi mondatik azokról, akik az üdvösséget keresik? Luk. 11, 10. Lásd a 4. megjegyzést.

10. Minő csábító ajánlatot tett a Sátán az Úrnak, midőn e földön a váltságtervét véghez vitte? Luk. 4, 5-7.

11. Minő szavakkal állott ellene az Úr Jézus a Sátánnak? Luk. 4, 8.

12. Micsoda hatalom által diadalmaskodott Krisztus az ördög fölött? — Az Úr lelkének hatalma által. Luk. 4, 1. 8. 17. 18.

Megjegyzések.

1. Jóllehet, hogy a bűn ideiglenesen megakadályozta az Úr tervét, de végre mégis az igazság fog diadalmaskodni. Lásd Ésaiás 45, 18; 42, 4; Jel. 21, 1-4.

2. Szabadságában áll az embernek, akár a halált, akár az életet választani. Isten megajándékozta az embert a teremtsénnél szabad akarattal, habár ezen ajándék a bűnt lehetségessé tette. Csak akkor lett Krisztus az embernek keze. amiután elvégezett dolog volt, hogy az ember és minden ésszel megajándékozott élő lény szabad lesz.

3. Az ember a bűn által elveszítette a tisztaságot, szentséget, szabadságot és a hazát.

4. Krisztus jóvá tette azt, amit Ádám engedetlensége által elveszített. Az új földön Ádám újból fogja találni az édeni dicsőséget. A paradicsom újból fog virágozni, s pedig örökre.

2. lecke. — 1906. január 13-ára.

Az egyház vád alatt.

Kérdések.

1. Minő ünnepélyes felhívást intéz az Úr az ő népéhez? Ámós 4, 12.

2. Elő van-e készülve a laodiceabeli gyülekezet az Úr eljövételére? Jel. 3, 13-17.

3. Minő tanácsot ad a szentlélek ezen gyülekezetnek? Jel. 3, 18.

4. Mit jelent ama szó: Laodicea? Lásd az 1. megjegyzést.

5. Mit mond az Úr az egyházzól? Mal. 3, 7. 8. Lásd a 2. megjegyzést.

6. Hogyha az Úr gyermekei behozzák az egész dézsmát, akkor minő ígéretet tesz az Úr? Mal. 3, 10.

7. Minő állapotban lesz a névleges keresztyénség az utolsó időben? 2 Tim. 3, 1-5.

8. Milyenek lesznek az emberek? — Fösvények. 2 Tim. 3, 2. Lásd a 3. megjegyzést.

9. Mit cselekszik az Úr a gazdag fösvényekkel az utolsó időben? Sofón. 1, 12. 17. 18.

10. Milyen következménye lesz annak, hogyha az Úrtól adott üzenetnek valamelyik részét megvetjük? Ján. 12, 35. 36; 2 Thess. 2, 9-12.

11. Minő tapasztalata lesz az Úr egyházának közvetlen Krisztus második eljövetele előtt? Jel. 12, 17; 14, 1. 4. 5. 12.

Megjegyzések.

1. Laodicea annyit jelent mint: «A nép ítélete» vagy, Cruden szerint, «a megítélt nép». Ezen gyülekezethez intézett üzenet a kegyelemidőnek végeseményeit mutatja, mert az ítélet idejéről szól. A laodiceabeli korszak a keresztyén egyház utolsó korszakát jelképezi és ezen korszakban megtörténik a szentek fölött való ítélet. Ebben az időben az Úr népe a törvény igazságait elfogadja mint életük zsinormértékét.

Hasonlítsd össze Mal. 3, 17. a Jel. 3, 13-21. verseivel.

2. «Azáltal, hogy az Úr népe között némelyek visszatartják a dézsmát és azt maguk részére felhasználják, az Úr munkája éppúgy van visszatartva, mint

az áldásos tavaszi esők a hideg téli szelek által. Krisztus önfeláldozási lelke és indulatja hiányzik és azért soknak és nincs is ereje. Így az Úr egyháza soktól visszatartotta az evangélium világosságát. Istent megcsalni és megfosztani a legnagyobb bűn, amelyet ember elkövethet az Atya ellen és a Fiú ellen, és mégis ez a bűn általánosan el van terjedve.

3. »Még igen kevesen vannak e világon, kik az Isten igazságáról valamit tudnak, és a gonoszság folyton növekedik mindenütt. A dézsmáról és az adakozásról nem elég gyakran tanítanak. Az ember természeténél fogva nem hajlandó jótékonyt gyakorolni, hanem fősvény és önző, és csak magának szeret élni. Figyelmeztetem testvéreimet a világ minden részeiben, hogy köteleességeküket ismerjék el és adják dézsmájukat, ahogy az Úr azt kívánja. Ne hagyjátok magatokat az alaptalan hanyagság által azon rendtől visszatartani, hogy azáltal Istent megfosszátok. Vezessetek pontos számítást a teremtvél. Mindenki vizsgálja önmagát, hogy tudhassa, hogy milyen álláspontot foglal el erre nézve Istenével szemben. Mindenki tegyen el önmagánál az Úr áldása szerint. A szegény, a gazdag, az ifjak, a férfiak és az asszonyok, mindenki tehetsége szerint, mert az Úr azt követeli.« (White E. G.)

3. lecke. — 1906. január 20-ára.

A hetediknap-szombat és a dézsma (tized).

Kérdések.

1. Az időnek melyik részét szentelte és áldotta meg a teremtvő még a bűnbetés előtt? 1 Móz. 2, 1-3.

2. Melyik határozott napot adott az Úr minden ember nyugalma számára? 1 Móz. 2, 3.

3. Mi volt az Úr akaratja ezen nap megtartására nézve? 2 Móz. 20, 8-11.

4. Melyik fának gyümölcséből nem volt szabad enni Édenben? 1 Móz. 3, 1-3. Lásd az 1. megjegyzést.

5. Vajjon a szombatnap megtartása még most is képezi hűségünknek pró-

báját? Ezék. 20, 12, 20; 2 Móz. 20, 10.

6. Minek nevezi el az Úr a szombatnapot? — »Az én szent napom.« Ésaías 58, 13.

7. Minő ehhez hasonló kifejezést használ az Úr a dézsmára nézve? 3 Móz. 27, 30.

8. Minő kifejezéseket találunk a szentírásban a szombatról és a dézsmáról? Lásd a 2. megjegyzést.

9. Kinek törvényét rontják meg azok, kik a szombatnapot mindennapi munkára felhasználják? 2 Móz. 20, 8-11.

10. Minő vétket követ el az az ember, aki a keresetének tizedik részét nem adja az Úr munkájának folytatására? Mal. 3, 8.

11. Vajjon az utolsó gyülekezet próbára lesz-e téve a szombatnapra és a dézsmára nézve? Ésaías 58, 1, 2, 12, 13; Mal. 3, 7, 8. Lásd a 3. megjegyzést.

12. Hogyan töltik el sokan a szombatnapot, kik keresztyéneknek nevezik magukat? Ésaías 58, 1, 12, 13. — Saját dolgukat és gondolatjukat folytatják azon napon.

13. Vajjon el lett hanyagolva a dézsmának megadása is? Mal. 3, 7, 8.

14. Minő áldást mond ki az Úr azokra, akik a szent szombatot és a dézsmát az Úrnak szentelik? Ésaías 56, 3; Mal. 3, 10; Jel. 22, 14.

Megjegyzések.

1. Az Úr a hetediknap-szombatot az emberiség részére megszentelte és megáldotta. Édenben egyetlen egy fának gyümölcsét is azért maga részére tartotta az Úr, hogy azáltal az embert próbára tegye. Az embernek szüksége van az időre és a földnek gyümölcsére is. De az Úr az ember hűségét próbára teszi azáltal, hogy az idő egyik részét és a föld gyümölcsének egyik részét magának tulajdonította.

2. »A hetedik nap a te Urad Istenednek szombatja.« »Annakfölötte a földnek minden dézsmája... az Úr és az Úrnak szenteltessék.« Lásd 2 Móz. 20, 10; 3 Móz. 27, 30; Ésaías 58, 13.

A szombatnap és a dézsma — mind a kettő próbatárgyat képez az

emberre nézve. Ezek által a teremtő megpróbálja az ember hűségét. A szombatnap az Úr teremtési hatalmának emlékeztete (2 Móz. 20, 10, 11), és a dézsma megadása által folytonosan azt ismerjük el, hogy minden az Úr és hogy minden jó és tökéletes adomány őtől származik. Hogyha akármelyiket e kettő közül mellőzzük, akkor Isten törvényét áthágjuk.

3. Hogyha az ezen leckében előforduló idézett verseket alaposan megvizsgáljuk, akkor azt fogjuk találni, hogy mindez az utolsó időre vonatkozik. Habár a világ minden idejében az Úr próbára tette az ő népét ezen két pontra nézve, mégis annál inkább úgy lesz ezen utolsó időben.

4. lecke. — 1906. január 27-ére.

A feláldozásnak lelke és hajlandósága.

Kérdések.

1. Kié a föld és az ember? Zsolt. 24, 1.

2. Minő áldozatot hozott Krisztus az elvesztett birtok visszanyerésére? 1 Pét. 1, 18, 19. Lásd az 1. megjegyzést.

3. Mit cselekedett Krisztus, hogy az embert megváltsa? Ján. 5, 19; Zsid. 2, 16-18. Lásd a 2. megjegyzést.

4. Minő nagy áldozatot hozott? 2 Kor. 8, 9.

5. Milyen gazdag volt Krisztus? Ésaías 40, 26; Jel. 4, 11.

6. Minő szegény lett ő? Máté 8, 19, 20.

7. Ki tud csak egyedül az ő tanítványa lenni? Luk. 14, 33.

8. Minő kérdést intézett ama gazdag ifjú Jézushoz? Márk 10, 17.

9. Mennyit kell nekünk feláldoznunk, hogyha Jézus követői akarunk lenni? Márk 10, 20, 21. Minő befolyása volt ezen válasznak a gazdag ifjúra? 22. v.

10. Mivel hasonlított össze a mennyeknek országa? Minő áldozat szükséges ezen föld vételére? Máté 13, 44.

11. Mihez hasonlítja az Úr Jézus a mennyeknek országát Máté 13, 45-ben? Minő áldozat szükséges ezen drágakő megvételére? 46. v.

12. Kinek eljárása szolgálhat nézve például mireánk? Luk. 5, 10, 11.

13. Minő ígéret adatott mindazoknak akik azt teszik? Márk 10, 29, 30. Máté 4, 21, 22. Lásd a 3. megjegyzést.

Megjegyzések.

1. Az új földön folytatni fogjuk a váltás tervének tanulmányozását, mely csak az örökkévalóság elegendő arra, hogy Istennek véghetetlen eszméjét tanulhassuk.

2. Sokan azt tartják, hogy lehetetlen lett volna Krisztusnak vétkezni, azért mert Istennek fia. Hogyha pedig úgy volna, hogy Ádám természetét nem vette volna fel, akkor nem is lehetett volna megváltónk. Krisztus, midőn a földön volt, mint ember fia küzdött, diadalmaskodott, mint ember fia meghalt, mint ember fia eltemettetett, mint ember fia feltámadott az Isten hatalma által, mint ember fia felment a mennybe, ahonnan ismét eljő mint ember fia a világot megítélni (Jel. 14, 14). Ő az emberi természetet vette magára és Isten hatalmával úgy diadalmaskodott, mint mi is diadalmaskodhatunk, hogyha őbenne bízunk.

3. De mit áldozunk fel akkor, midőn mindent feláldozunk? — Egy bűnös szívet, hogy azt az Úr Jézus megtisztítsa az ő szent vére által. Szégyelve beszélek róla, szégyelve írni róla, mert micsoda feláldozást hozok azáltal?

5. lecke. — 1906. február 3-ára.

Az Úr tanuja.

Kérdések.

1. Minő nagy kérdéstről van szó a Krisztus és Sátán között lévő küzdelemben? Luk. 4, 5-7. Lásd az 1. megjegyzést.

2. Kié valóban a föld és minden ami rajta van? Zsolt. 50, 10-12.

3. Mit mondott Mózes Faraó előtt a földre nézve? 2 Móz. 9, 29.

4. Mit vallott Dávid erre nézve? 1 Krón. 29, 11-17.

5. Kit tekintett Pál apostol a föld és annak minden gazdasága igazi tulajdonosának? 1 Kor. 10, 26.

6. Kié minden arany és ezüst?

Agg. 2, 8.

7. Ki adja nekünk a búzát, a bort (alapige szerint: a mustat), az olajat és mindent ami az életre szükséges? Hós. 2, 7.

8. Tudja-e az Úr mindezeket visszavonni, hogyha azt akarja? Hós. 2, 8; 5 Móz. 10, 17. 18.

9. Ki ad hatalmat a gazdagság keresésére? 5 Móz. 8, 17. 18.

10. Mennyit hoztunk e világra? Mennyit fogunk innen elvinni magunkkal? 1 Tim. 6, 7.

11. Miképpen kell nekünk elbánni minden reánk bízott anyagi és lelki adománnyal, hogy majd mint hű szolgák az Úr előtt megállhassunk? Luk. 12, 32-36.

12. Minő álláspontot foglalunk el ezáltal, hogy e föld gazdagságával foglalkozunk? Luk. 16, 12.

13. Mit tesznek sokan mindezen igazságokra nézve? Tit 1, 16; 2 Pét. 2, 1. Lásd a 2. megjegyzést.

Megjegyzések.

1. Sátán kétségbe vonja Krisztus tulajdonosságát e földre nézve. A szentírás azt is mondja, hogy közvetlen Krisztus megkoronáztatása előtt, miután az igazi halottak feltámadtak, Sátán még egy utolsó kísérletet fog tenni, a földet hatalmában tartani. Bármilyen ravasz is ő, nem ismeri el, hogy ő Sátán, hanem azt állítja, hogy ő e földnek igazi fejedelme. Figyelemre méltó az is, hogy Sától erednek mindazon vitakérdések, melyek sokszor folynak az emberek között tulajdonjogokról.

2. Ezen küzdelemben melyik oldalon állsz te, kedves atyámfia, kedves testvérné? Micsoda vallomással bírsz ezen kérdésre nézve? Az Úr minden kérésünk tizedik részét sajátjának tekinti és ezen követelése által próbára tesz bennünket. Hogyha odaadjuk neki, akkor azzal Krisztust elismerjük e föld és minden rajta való alkotmány igazi tulajdonosának. Sátán éppen ezt kétségbe vonja, hogy Krisztus a tulajdonos. Hogyha adjuk az Úrnak, ami az Úré, akkor praktikusán eldöntjük e kérdést. Lásd Máté 10, 33.

6. lecke. — 1906. február 10-ére.

A szív meg lesz próbálva.

Kérdések.

1. Miről kell az embernek egykor Isten előtt leszámolni? Máté 25, 14. 15. 19.

2. Milyen tekintetben követeli az Úr, hogy az emberek beismerik-e az ő tulajdonát? 3 Móz. 27, 30 32. Lásd az 1. megjegyzést.

3. Mi mondatik a hű Ábrahámnak tized fizetéséről? 1 Móz. 14, 18-20.

4. Milyen tekintetben volt Ábrahám különösen tisztelve? 2 Krón. 20, 7; Jak. 2, 23; Róm. 4, 11. 17.

5. Az Úr éppúgy fogja a mi hűségünket tekinteni? Róm. 4, 12; Gal. 3, 9.

6. Hogyan ismerte meg Jákob, miután megtért, az Úr tulajdonát? 1 Móz. 28, 20-22.

7. Hogyan tanította Mózes és Izráel népe, hogy az Úrnak a tized mindenből való? 2 Móz. 9, 29; 4 Móz. 18, 26.

8. Milyen szavakban tanította az Úr Jézus a tized adásról való kötelességet? Máté 23, 23.

9. Milyen feladatot adott az Úr a prédikátorok fenntartására nézve? Zsid. 7, 5; 1 Kor. 9, 13. 14. Lásd a 2. megjegyzést.

10. Mivel lesznek vádolva azok, akik az Úr szavát az evangélium prédikátoraira vonatkozólag nem fogadják? Mal. 3, 8. 9.

11. És milyen áldás jut azokra, akik az Úr szavát erre vonatkozólag megtartják? Mal. 3, 10.

12. Milyen tapasztalat lett feljegyezve a mi bátorításunkra? 2 Krón. 31, 4-10. Lásd a 3. megjegyzést.

Megjegyzések.

1. A tized rendszer és az áldozati adakozás kell hogy megmutassa az embernek, hogy Isten minden áldásnak forrása és őt illet minden hála és köszönet az emberektől, mindazon ajándékokért, amelyeket ő ad nekünk. Így emlékeztetve lesznek az emberek, hogy tulajdonképpen az Isten a tulajdonos az ő földeikről, állataikról, hogy ő adott napot és esőt küldött a magvetésnek és az aratásnak idején; — és hogy

mindent, ami az emberek birtokában van, ő teremtett, és hogy ők csak gazdálkodói annak.» (White E. G.)

2. »Avagy nem tudjátok-e, hogy akik a szent dolgokban munkálkodnak, a szent helyből élnek, és akik az oltár körül forgolódnak, az oltárral együtt veszik el részeket? Eképpen rendelte az Úr is azoknak, akik az evangéliumot prédikálják, hogy az evangéliumból éljenek.« 1 Kor. 9, 13. 14.

»A Lévi fiainak pedig íme adtam minden tizedet Izraelben örökségül, az ő szolgálatjokért, melyet ők cselekesznek az ő szolgálatjokban a gyülekezetnek sátorában.« 4 Móz. 18, 21.

Hogyha az apostol azt mondja, hogy azok, akik az evangéliumot hirdetik, abból meg is éljenek, akkor ő a tizedre vonatkozólag mondja ezt. Tehát az Úr megparancsolta, hogy azok, akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból éljenek. Ez olyan világos, hogy ebből már nem kell több magyarázat.

Senkisem tagadja, hogy azon prédikátorok, akik az evangéliumot hirdették és az istenitiszteletet elvégezték, a levitai papok idejében a tizedből tartották fenn magukat. És most is az Úr parancsolja, hogy akik most az evangéliumot hirdetik, is éppúgy éljenek mind azok. És hogy mivel mi is ugyanazon körülmények között vagyunk, amelyekben Ábrahám volt, tehát világos, hogy a tizedet az Úr Jézus is parancsolta, hogy az ő üzenetvivői és szolgálói fenntartassanak, míg a kegyelemidő lejár.

3. Olvassuk 5 Móz. 28, 2-14. »Térj meg Izrael a te Uradhoz Istenedhez, mert elromlottál a te álnokságodban. Térjete meg az Úrhoz és mondjátok neki: Vedd el mirőlunk a mi álnokságunkat, és légy kegyelmes mihozzánk.« Hós. 14, 1-4.

7. lecke. — 1906. február 17-ére.

A tized rendszere erkölcsi kötelesegeken alapszik és a váltság tervének egyik része.

Kérdések.

1. Hány terve volt az Úrnak az emberiség váltságára nézve? Ap. csel. 4, 12; Zsid. 4, 1. 2; Gal. 1, 9.

2. Volt-e az Úrnak valaha tized mint egy terve és rendje az evangélium hirdetésének támogatására nézve? 4 Móz. 18, 20. 21; 1 Kor. 9, 13. 14.

3. Hol találjuk az első példát tizedről a szentírásban? 1 Móz. 18-20; 28, 20-22. Lásd az 1. megjegyzést.

4. Melyik papság alatt történt ezen példák? Zsid. 7, 1-4. — A melchisédeki papság alatt.

5. Kivel hasonlíttatik össze Melchisédek? Zsid. 5, 5. 6; 7, 2. 3.

6. Honnan ered a tized rendszere? Lásd a 2. megjegyzést.

7. Meddig érvényes a tized rendszere? Lásd a 3. megjegyzést.

8. Minő fönséges igazságokat akart az Úr Mózes által az emberiségnek tudtára hozni? 2 Móz. 9, 29; 16, 28-30; 3 Móz. 27, 30. — A szombatnap megtartását és az evangélium támogatását a tized adása által.

9. Minő üzenetet adott Nehemiás a tizedre vonatkozólag? Neh. 13, 10-14.

10. Mit mondott Ezékiás a nép ezen köteletségére vonatkozólag? 2 Krón. 31, 4-6.

11. Az első keresztyén anyaszentegyház minő példát adott az önfeláldozásról az evangélium hirdetésére nézve? Ap. csel. 4, 32. 37.

12. Mi lesz azon reformálás alapja, amelynek meg kell történnie az utolsó időben? Jel. 14, 6. 12.

Megjegyzések.

1. Ezen versekből semmiképpen nem láthatjuk, hogy mikor adatott a tized rendszere. A kimutatás azt mutatja, hogy Ábrahám és Jákob a tized megadását köteletségüknek tekintették, és pedig az Isten elébb adott rendelete szerint. Figyelemre méltó azonban az a tény, hogy mikor Ábrahám ideje után valami új rendelet adatott, annak eredetisége, a ceremóniákon kívül, tisztán szólva és határozott parancsolatba foglalva lett. Mint pl. a páskha-ünnep, a körülmetélés, a *ceremóniális* szombatok és a külön ünnepnapok az ó-testamentumban, a keresztség, lábmosás és Úrvacsora az új-testamentumban. De a tized rendszere sokkal régebb mind-

ezeknél. Vissza kell menni közvetlen a bűnbeesés utáni időig. Mert a bűnbeesés következtében szükségessé vált az Úr nevének hirdetése az elesett emberiség között.

2. A tized rendszere nem a zsidókkal jött létre. Már a legrégebb időktől kezdve az Úr igényelte a tizedet, és ezen tényt elismerték azok, kik az Úr félelmében éltek. Ábrahám adta a tizedet Melkisédeknek, aki az Úr főpapja volt. Jákob megígérte azt, midőn mint szegény száműzött vándor Bethelnél időzött. Azt ígérte, hogy adni fogja a tizedet mindabból, amit az Úr neki megad. Midőn az izraeliták szervezve lettek, akkor az Úr adta nekik a tized fölött való parancsolatot és ennek megtartásától függött ezen népnek gyarapodása. (White E. G.)

3. Zsid. 5, 6. versében mondatik, hogy »Krisztus örökkévaló pap Melkisédek rendje szerint«. Ezen főpapi rend megvolt mindjárt a bűnbeeséstől kezdve egészen azon ideig, míg a levitai papság be lett vezetve. A levitai papság nem is foglalta el a melkisédeki papság helyét, hanem a valóságos papság árnyéka volt e földön. És amióta a levitai papságnak vége lett a keresztfán való halál által, Krisztus valóban főpapunk Melkisédek rendje szerint, és mindazokat képviseli, akik, az időre való tekintet nélkül, őt közbenjárónak elfogadják.

A tized rendszere fennállott a melkisédeki papság rendszerével együtt (lásd 1 Móz. 14, 16-20; 1 Móz. 28, 11 22), és fennállott a levitai papság rendszerével is együtt (3 Móz. 27, 28-33; 4 Móz. 18, 21), és most is érvényes, amíg a jelenvaló papság fennáll (lásd Zsid. 5, 6; 7, 1-9; 1 Kor. 9, 11-14). Egy másik tény, amely a tized rendszert mint régi intézményt bizonyít, az, hogy a pogányok között igen ismert volt. Egy igen ismert történetíró azt mondja: »A barbár népek, a régi görögök és a rómaiak gyakran vallásos szertartási alapon, amely általános volt, tizedet a bálványuknak adoztak. Némelyek ezt rendes kötelességüknek tekintették, míg mások csak rendkívüli esetekben.« — Laertius azt

mondja nekünk, hogy midőn Pisistrátus, Athén városának zsarnoka, Solonhoz írta, hogy őt visszatérésre bírja, akkor azt mondta, hogy Athénben mindenki az ő vagyonából a tizedrészt adja a bálványoknak áldozására. Lásd Laertius I. könyvét. Plinius azt mondja, hogy az arab kereskedőknek nem volt szabad addig semmit eladni, míg a tizedrészt a Sabes istenének nem adták. Plutarch több helyen nyilatkozik könyveiben a rómaiak azon szokásáról, hogy a legyőzött ellenség vagyonából a tizedrészt áldozták. Nyilvánvaló, hogy a pogány népek éppen ennyit megtartottak az igazi tudományról, amelyet Istenről nyertek, habár nem tisztelték az élő Istent. Ezért a pogányok e tekintetben például szolgálhatnak azon embereknek, kik keresztyéneknek nevezik magukat, de vonakodnak a tizedet megadni az evangélium elterjesztésére. Beszélünk Krisztus drága ajándékáról és hogy drága áron vétettünk meg. — Beszélünk hitünkéről és reménységünkéről — és mégis vannak pogányok, emberek, akik az élő Istent még nem ismerik. sokker sztyén szégyenére; és végre azok fognak felállani az ítéletkor és őket megátkozni.

8. lecke. — 1906. február 24-ére.

A tized el van rendelve Krisztus szolgálainak fenntartására.

Kérdések.

1. Minő eszközök által tetszett az Úrnak a hívó embert megmenteni? 1 Kor. 1, 21.

2. Minő magas álláspontot foglalnak el Krisztus szolgálái? 2 Kor. 5, 18-20.

3. Minő nevek alatt ismertettek meg az Úr szolgálái a szentírásban? Mal. 2, 7; 2 Kor. 8, 22. 23; Eféz. 3, 8. — Ama szó: »angyal« (görög: *angelos*) annyit jelent mint »küldött«, »hírnök«. Az Úr angyalai is »küldöttek«, kiküldve azok részére, akik az üdvösséget keresik.

4. Hogyan hangzik azon rendelet, amely által felhívattatnak az evangélium hirdetésére? Milyen általánosan fogják azt hirdetni? Ki adta ezen rendeletet? Máté 28, 18-20.

5. Mennyi időt és erőt kellene az Úr szolgálainak azon feladatuk elvégzésére áldozni? Ap. csel. 6, 2-4.

6. Miről kell egykor az Úr szolgálainak számot adniok? Zsid. 13, 17.

7. Mi szolgáljon az Úr szolgálainak fenntartására? 4 Móz. 18, 21; 1 Kor. 9, 13. 14. Lásd az 1. megjegyzést.

8. Mi annak a következménye, hogyha a gyülekezet elhanyagolja a tized megadását? 1 Krón. 31, 4. 5; Neh. 13, 10-12. Lásd a 2. megjegyzést.

9. Milyen módon támogathatjuk az Úr munkáját, és hogy az imáinkban kért eredmények el legyenek érve? Luk. 10, 2; Mal. 3, 10.

10. Mivel kell az Úr szolgálainak Isten népét táplálni? Ap. csel. 20, 28; Máté 24, 45.

11. Vajjon eljön-e idő, midőn már nem lehet az Úr munkájára adakozni, és mikor már nem lehet többé az élet kenyerét kiosztani? Jer. 8, 20-22; Ámós 8, 11. 12. Lásd a 3. megjegyzést.

12. Mit használ a gazdagoknak az összegyűjtött aranyuk és drágakincsük az Úr napján? Sof. 1, 18; Ésaiás 2, 19-21.

Megjegyzések.

1. A tized rendszere nemcsak az Úr szolgálainak fenntartására adatott, akik az evangéliumi munkában munkálkodnak, hanem egyúttal próbára teszi szívünket, hogy vajjon van-e benne még fősvénység, önzés és hűtlenség.

Ki nem szeretne »Áment« mondani az apostol szavaira, midőn azt mondja: »Ekképpen rendelte az Úr is azoknak, kik az evangéliumot prédikálják, hogy az evangéliumból éljenek.«

2. Az Úr munkájának tízszer olyan gyorsan kellene előrehaladnia, minthogy az most megyen, de visszatartatik soknak hűtlensége által, mint a szép tavaszi esők a hideg téli szelek által. Nemcsak munkásokat nem lehet kiküldeni a munkába, hanem a gyülekezeti élet fog lankadni.

3. »Azt láttam, hogy sokan, akik vagyonukhoz ragaszkodtak, nem is lettek kényszerítve attól elválni, de midőn

eljött a nyomorúság ideje, akkor igen nagy akadályt képezett. Sokszor hallottam mondani: »Az Úr ügye szükségben volt és még sem nyújtottunk segítséget ezen szükség kielégítésére, és most már értéktelen és haszontalan a mi vagyonunk. Óh, ha csak odaadtuk volna, hogy kincsiünk legyen a mennyben! Azt láttam, hogy az áldozatok nem szaporodtak, hanem inkább megemésztettek. Azt is láttam, hogy az Úr nem követeli az ő gyermekeitől, hogy mind egyszerre adják el az ő vagyonukat, de hogyha hajlandó valamelyikük erre értelmet nyerni, akkor ő annak idejében megmutatja, hogy mikor és mennyit kell belőle eladni. Némelyiknek már kijelentette az Úr, hogy adja el a birtokát, hogy a munkát támogassa, míg másoknak mondván lett, hogy még várni kell, míg szükség van rá.« (Tap. és lát. 50. 51. old.)

9. lecke. — 1906. március 3-ára.

Micsoda a tized? Hol és mikor fizetendő a tized?

Kérdések.

1. Micsoda a tized? 1 Móz. 14, 20; Zsid. 7, 2. Lásd az 1. megjegyzést.

2. Ne adják az Úrnak azt, ami az Úré, azok, akik sokszor nem tudják, hogy mennyi volt a keresetük tizedrésze? Lásd a 2. megjegyzést.

3. Miből tiszteljük az Urat? Péld. 3, 9.

4. Miből illik az Úrnak a tizedik részt megadni? 2 Krón. 31, 4. 5. Lásd a 3. megjegyzést.

5. Micsoda rendet lehet találni a szentírásban az Úr munkájának gondozására és a missiói pénztár vezetésére nézve? 2 Krón. 31, 11-15. Lásd a 4. megjegyzést.

6. Milyenek legyenek az Úr szolgálói? 2 Sám. 23, 3. 4; Mik. 6, 8.

7. Mire legyen a tized felhasználva? 4 Móz. 18, 21. Lásd az 5. megjegyzést.

8. Miképpen kell a gyülekezetnek eljárnia az Úr idős szolgálival szemben? 3 Móz. 19, 32; Zsolt. 71, 9. 18. Lásd a 6. megjegyzést.

9. Minő biztosítást adott a Megváltó az ő szolgálóinak, mielőtt e földről eltávozott? Máté 28, 18–20.

Megjegyzések.

1. A »tized« minden jövedelmünknek tizedrésze. Tehát kereskedőknél a tisztanyereség tizedrésze, földmiveseknél a termés tisztajövedelmének tizedrésze.

2. Vannak azonban sokan, kik azt gondolják, hogy a tizedet megadják az Úrnak, míg valóban igen tévednek. Ők maguk élnek a föld termékeiből és csak abból adják a tizedet, amit eladnak. Ez pedig nem a tized. Jákob azt mondta: »és bármit adandasz nekem, annak tizedét neked adom.« (1 Móz. 28, 21. 22.) Ami az életünk fenntartására szükséges, ezt vegyük ki a kilenc részből, ami megmarad a tizedik részének megadása után. Az Úr nemcsak a gabonának, a barmoknak, a lovaknak, a juhoknak és a gyümölcsnek tizedik részét övének tekinti, hanem *mindennek* tizedik részét. Lásd Máté 23, 23; 3 Móz. 27, 30–33; 2 Krón. 31, 5. 6. Lehet, hogy valaki azt gondolja, hogy nehéz mindennek értékét, u. m. a vajnak, a tejnek, a tojásnak stb. árát határozottan megalapítani. Ismertünk testvéreket, akik szépen és pontosan, minden nehézség nélkül eljárta az Úr rendje szerint.

3. Az Úr nemcsak a tizedet kívánja, hanem ezen tized legyen az első zsenge. Kevesen tudhatják, hogy mennyi volt a bevétel egy év alatt, ha különben nem írták le.

Hogyha elhalasztják a tized megadását az év utolsó negyedéig, akkor gyakran sikerül a Sátánnak, velük elhitetni, hogy szegények és nem képesek, és úgy gyakran sokkal kevesebbet adnak, mint amennyivel tartoznak. Meg kell szokni azon rendet, hogy mikor pénzt kapunk, azonnal vegyük ki az Úr részét és tegyük félre, és alkalmas időben adjuk oda a gyülekezeti pénztárnoknak.

4. A tized rendszere által nagy célokat fog elérni az Úr népe a missiói munkában. Ha minden tag a gyülekezetben hű lesz az Úrhoz, akkor nem-sokára végbe megy a nagy munka, amelyet Isten reánk bízott.

5. A tized az Úr és csak az ő szolgálóinak fenntartására használható fel. Nem áll senkinek jogában, saját maga részére felhasználni, vagy arra, amit valaki önként Isten ügyének tekint, hanem az Úr tárházába kell hozni, ahonnan annak idejében és rendje szerint fel lesz használva.

6. Isten azt kívánja, hogy az ő népe fogadja el az idősebb és tapasztaltabb szolgálóinak tanácsát.

10. lecke. — 1906. március 10-ére.

Az önfeláldozás hajlandósága igen fontos részt képez az Isten előtt tetsző istenitisztelekben.

Kérdések.

1. Illik-e az Úr előtt megjelenni ajándék nélkül? Zsolt. 96, 7–9. Lásd az 1. megjegyzést.

2. Miből állott a mindennapi áldozat, amit a szentségben hoztak? 4 Móz. 28, 4–6. Mennyit kellett azonban szombatnapon áldozni? 9. 10. v. Lásd a 2. megjegyzést.

3. Mi teszi kedvessé a mi áldozatunkat Isten előtt? Márk 12, 41–44.

4. Kik mehetnek az Úr eleibe, midőn eljő? Zsolt. 50, 3–5.

5. Miért figyelmeztette Krisztus az ő tanítványait a fősvénység ellen? Luk. 12, 15; 1 Tim. 6, 9–11.

6. Mi mond Pál apostol azoknak, akik gazdagok e világban? 1 Tim. 6, 17–19; Luk. 12, 33–37.

7. A hét melyik napját tartotta alkalmasnak Pál apostol, az Úr munkájára szánt ajándékokat eltenni? 1 Kor. 16, 1. 2. Lásd a 3. megjegyzést.

8. Miben fosztattuk meg az Urat még a dézsmán kívül? Mal. 3, 8. Lásd a 4. megjegyzést.

9. Hányféle áldozatot követelt az Úr az ő szövetsége idejében az izraelitáktól? — Bűnért való áldozatot, égő áldozatot és hálaadó áldozatot. Lásd 3 Móz. 5, 5–7; 2 Sám. 24, 25; 2 Krón. 29, 31.

10. Vajjon az evangélium idejében kevésbé szükséges, az Úr munkáját adakozás által támogatni? Luk. 12, 48.

11. Minő utasítást adott Krisztus a gazdag ifjúnak, aki azt kérdezte, hogy mit cselekedjen, hogy az örök életet vehesse? Luk. 18, 18–23.

12. Mit mond Krisztus másokról, kik hasonló körülmények között élnek? 24–27. v.

Megjegyzések.

1. A mennyben uralkodik a feláldozásnak szelleme. Minden áldás és eredmény, amelyben az ember részesül, egy égi ajándék. Az adakozás szelleme isteni, mert a szeretetből ered. Isten a szeretet. A szeretet mindig ad. Azért ad és szeret az igazi imádó. Ezt már Nőé családjánál is láthatjuk. Midőn a bárkából kijöttek, azonnal hálaadó áldozatokat hoztak az Úrnak. Indítva érezte magát a tiszta állatok hetedik részét az Úrnak áldozatul hozni. Lásd 1 Móz. 8, 20. 21.

2. Szombatnapon kétszer annyit áldoztak az Úrnak mint hétköznapon. Hogyha az Úr népe a jelenvaló időben megtenné kötelességét, akkor a missiói munka nem szenvedne hiányt. De az adakozás csak akkor kedves az Úr előtt, midőn szabad szívből származik.

3. A hétnek első napja azért alkalmas erre, mert akkor az ember könnyen visszatekinthet a mult heti keresetére, legkönnyebben tudja össze számítani, hogy mennyit képes az Úr munkájának fenntartására áldozni. Aki ezt elhanyagolja, nemsokára azt fogja észrevenni, hogy másban is hanyag. Az olyantól el is távozik az Úr lelke.

4. A szentírás dézsmáról és áldozatokról szól. A dézsma keresetünk tizedik részét képezi. Ezt megadjuk az Úrnak. A dézsma csupán az Úr szolgálainak fenntartására lesz felhasználva. Az áldozatok alatt pedig a többi adakozásokat értjük, u. m. a szombatiskolai, a hét első napi adakozás, amely szintén a pogányok között folyó missiói munkának fenntartására jár. Továbbá a szegények támogatására és a gyülekezeti kiadásokra szolgáló adakozások. Ezekre nézve az Úr nem valami határozott összeget szabott ki, hanem azt mondja, hogy mindenki tehetsége szerint cselekedjen.

11. lecke. — 1906. március 17-én
„Keserőséggel ne illessétek az Istennek ama szent lelkét.”

Kérdések.

1. Minő intést ad az Úr a hívőknek? Eféz. 4, 30.

2. Minő befolyással volt Izrael népének hűtlensége az Úrra? Zsolt. 95, 11

3. Kiknek részére íratlak ez dolgok? 1 Kor. 10, 9–12.

4. Hogyha az izráeliták hallgattak volna Isten szavaira, minő diadalok arattak volna akkor? Zsolt. 81, 12–17

5. Micsoda Krisztus kívánsága az tanítványaira nézve e jelenvaló időben Ján. 17, 24.

6. Miáltal lesz ezen kívánság teljesítve? Máté 24, 14.

7. Minő áldásos tapasztalatban óhajjtak az Úr az ő népét részesíteni? Mal. 3, 10.

8. Hol és kinek lesz az életadó üzenet hirdelve? Jel. 14, 6.

9. Mi lesz ezen üzenet hirdetésének következménye? Jel. 18, 1; Ésaías 60, 1–3.

10. Mi lesz azokkal, kik kötelességüket tudják, de meg nem teszik? Luk. 12, 47.

11. Ki marad meg az Úr gyülekezetében? Ésaías 33, 12–17.

12. Mihez hasonlóak azok, kik az Úrban bíznak? Zsolt. 125, 1.

13. Minő figyelmeztetés adatik nekünk? 1 Kor. 15, 58.

14. Minő rettenetes példát találunk a szentírásban a hűtlenség és hazugság megbüntetéséről? Ap. csel. 5, 1–11.

12. lecke. — 1906. március 24-én.

A szülők és az egyházi előljárók felelőssége.

Kérdések.

1. Mit hirdetett egykor Esdrás és mi célból? Esdrás 8, 21.

2. Mikor és miért kell a gyermekeket oktatni? Péld. 22, 6; Eféz. 6, 4. Lásd az 1. megjegyzést.

3. Miképpen kell a szülőknek az ő gyermekeiket oktatni és nevelni? 5 Moz. 6, 5–7. Lásd a 2. megjegyzést.

4. Miképpen és kitől lett Timotheus oktatva? 2 Tim. 3, 14. 15; 1, 5.

5. Mi mondatik Eszter neveléséről és engedelmességéről? Eszter 2, 20.

6. Lesz-e része a gyermekeknek is arra nagy térítési és reformálási munkában, amelynek megtörténnie kell, még mielőtt az Úr eljő dicsőséggel? — Igen — az atyáknak szívei a fiúkhoz hajtatnak. Mal. 4, 5. 6. Lásd a 2. megjegyzést.

7. Mit fog az Úr az ő népére kitölteni az utolsó időben? Ésaías 44, 3-5.

8. Mire neveljük a mi gyermekeinket? — Hogy jó harcosai legyenek Krisztusnak, hogy bárhová is menjenek, készséggel és félelem nélkül az Úrnak szolgáljanak. Lásd Jer. sír. 3, 27; 2 Tim. 2, 3. Lásd a 4. megjegyzést.

9. Minő oktatást adott az Úr az egyházi előjárókra és szolgálókra nézve? Tit. 1, 5-9; 1 Tim. 4, 12. Lásd az 5. megjegyzést.

10. Minő férfiakat választottak az első keresztyén gyülekezetben a felelőség hordozására? Ap. csel. 6, 1-6.

11. Milyen példát lehet találni a türelemről és hűségről a szentírásban? Zsid. 11, 24-27; 3, 2.

12. Ki példázza azokat, kik feltámadnak, midőn Krisztus eljő? — Mózes. Ki példázza azokat, akik akkor elváltottnak, anélkül, hogy a halált lássák? — Ilyés proféta. Máté 16, 28; 17, 1-5. Lásd a 6. megjegyzést.

Megjegyzések.

1. A szülők ne háriítsák felelősségüket másokra. Isten felhasználja a szombatiskolai tanítókat és a többi iskoláinkban oktató testvéreket az ifjúságot nevelni, de a legfontosabb iskola az otthon, a családi kör. Ott kell a gyermekeket az Úr félelmében oktatni és tanítani. Azért a szülőké a legnagyobb és legkomolyabb feladat marad.

2. Istent minden útinkban kell megismerni. Arra tanítsuk a mi gyermekeinket, hogy Krisztus kiontottá az ő vérével a világ megváltásáért. Tanuljanak adakozni kis koruktól fogva. És ti szülők adjatok alkalmat nekik, valamit keresni, hogy ők is saját kerestükből adakozzanak az Úr munkájára.

Így tanulnak meg önmegtagadást gyakorolni, a tizedet megadni, habár milyen kevés is legyen. Úgy megtanulják a pénznek értékét és nem fogják haszontalan dolgokra elpocsékolni.

3. Midőn Krisztus Jeruzsálembe bevonult, a gyermekek azt kiáltották: »Áldott a király, aki jött az Úrnak nevében!« Úgy az Úr népének gyermekei is fognak bizonyosságot tenni a világ előtt az igazságról. Midőn a mennyei angyalok látják, hogy a felnőtteknek már nem lesz megengedve az ígét hirdetni, akkor a szentlélek a gyermekekre fog leszállani és oly munkát fog az Úr általuk elvégezni, mint amilyent az idősebb munkások nem tudtak elvégezni. (Testimonies VIII., 202. 203.)

4. Hogyha az Úr népe annyi búzgóságot és áldozatot fordítana az ő gyermekei hitben való nevelésére, mint amennyit a világi népek tanúsítanak az ő gyermekeik nevelésében, akkor már nemsókára diadalommal be volna fejezve ez a nagy lelki harc.

5. A szülők és az egyházi előjárók főkötelessége az, hogy a gyermekeket oktassák és tanítsák Isten dolgaiban. A gyülekezeti pénztárnoknak igen komoly hivatása van. Kötelessége az, hogy a gyülekezethez tartozó tagokat legalább egyszer egy negyedév alatt vagy személyesen vagy levél által keresse fel. A gyülekezettől távol lakozó tagokat barátságosan inteni kell, hogy vegyenek részt az Úr munkájában, azáltal, hogy a tizedet és adakozásokat áldozzák. Ez lelki áldást és erőt hoz nekik. A pénztárnok ne tartsa tehernek nyugtát kiállítani, akármilyen csekély a befizetett összeg is.

6. Mózes a hallottaktól fel lett támasztva (lásd Júd. 6) és azokat képviseli, akik az első feltámadásnál a halhatatlanságra feltámadnak. Ilyés proféta ellenben azokat képviseli, akik mint élők Krisztus eljövetelénél elváltottnak. Csak ezen két osztály fog bemenni Isten dicsőségébe. Tanulmányozzuk tehát ezen két képviselőnk életét, hogy őket kövessük.

A szentlélek kitöltése és a munka befejezése.

Kérdések.

1. Micsoda és hol van a keresztyénnek hazája? Zsid. 11, 13. 16.

2. Hol fog a hívő kincseket gyűjteni, míg az Úr eljön? Luk. 12, 33–36.

3. Minő biztatás adatik a hívőknek ez utolsó időben? 1 Péter 1, 4. 5.

4. Minő üzenet adatik az Úr váró népe által? Jóel 2, 1; Jel. 14, 7–9.

5. Minő tapasztalat után lehetnek az Úr gyermekei tanuk a földnek minden részében? Ap. csel. 1, 8.

6. Minő befolyása volt a szentléleknek azokra, akik azt elfogadták, és milyen következménye volt? Ap. csel. 4, 13. 33.

7. Minő biztosítás és ígéret adatott nekünk ez utolsó időben? Ap. csel. 2, 38. 39.

8. Minő ígéretet adott az Úr az utolsó időben a hívőknek Jóel proféta által? Jóel 2, 28–30.

9. Mit kell az Úr népének cselekednie, mielőtt az Úr ezen ígéretet teljesíti? Luk. 11, 9. 13.

10. Mit kérjünk az Úrtól e jelenvaló időben? Zak. 10, 1.

11. Minő tapasztalat fogja az Úr népét arra előkészíteni? Jóel 2, 15–17; 5 Móz. 11, 14. Lásd az 1. megjegyzést.

12. Minő feltételek mellett adja az Úr a szentlelket? — Az engedelmisség feltétele mellett. Ap. csel. 5, 32. Lásd a 2. megjegyzést.

13. Mit halljanak és lássanak most minden népek? Ésaías 52, 7. 8. 10.

Megjegyzések.

1. A pünkösdi napján a tanítványok isteni erővel fel lettek ruházva. Ezen csodálatos megfrissülés és keresztség a szentírásban mint »idején«, »tavaszi eső« nevezve van. Egy ehhez hasonló esemény fog újból történni az utolsó időben, és ez a »későn való eső«. (Lásd 5 Móz. 11, 14.) A szentlélek kitöltése az utolsó időben épp oly nagy csodákat fog művelni, mint az apostolok idejében. A Jóel proféta által megígért szentlélek

kitöltése bekövetkezik, miután a feltételeket beteljesítette az Úr népe.

2. Az örökség és az ígéretek csak az engedelmesek részére tartatnak meg. Csak akkor várhatjuk az Úr áldását, hogyha betöltjük az ő parancsolatait. Mal. 3, 10-ből látjuk, hogy az egész dézsmának megadása is tartozik ezen feltételekhez, amelyeket be kell teljesíteni, hogyha az Úr áldásait kívánjuk elnyerni.

Ez csak egy kötelesség, de a váró gyülekezetnek tökéletesnek kell lennie minden dologban, és sokan nem is fogják a szentléleknek erejét megkapni, csupán azért, mert a figyelmeztetéseket, a tizedre és adakozásra vonatkozó intéseket figyelmen kívül hagyták.

»Melyik alapon lehet az Úr áldásait megvárni? Csak akkor, hogyha az ígében előadott feltételeket beteljesítettük. Megfosztottátok e az Urat a dézsmában és az adakozásokban? Milyen kincseket gyűjtöttétek magatoknak azáltal a mennyben? Tekintsetek vissza életetek elmúlt napjaira — vajjon nem volt a ti életetek egy hosszú folytonos fosztás, s pedig épp azáltal, hogy az Úrnak nem adtátok, ami az Úré.«

»Nagy célokat lehet a tized rendszerének betartása által elérni; mert ha mindnyájan elfogadjuk, akkor mind-egyik hű pénztárnoka az Úrnak: akkor nem volna hiányosság az Úr munkájában. A pénztár nem lesz üres és az adakozók nem lesznek szegényebbek azáltal.« (White E. G.)

— Vajha figyelmeztél volna az én parancsolatimra, olyan volna a te békeséged mint a folyóvíz, és a te igazságod mint a tengernek habjai.

— Aki az igazságot akarja eltitkolni, hamar belefárad, — aki a hazugságot akarja eltakarni, annak nem szabad kifáradnia.

— Krisztus egyháza a hitvallók gyermekei a hívek.

A missió köréből.

Az ötödik évi általános gyülekezetünk magyar hazánkban.

Ezennel értesítjük t. olvasóinkat, hogy az ötödik Magyarországon tartandó közgyűlésünk ezidén Kolozsvárt 1905. december 14.-17-ig fog megtartani. Örömmel nemcsak minden testvéreinket, hanem minden érdeklődő és Isten igazságát szerető lelket szívélyesen hívunk.

A jelenvaló igazság magyarázata mellett érdekes előadásokat fognak tartani testvéreink a missiói utazásokban tett tapasztalatokról.

Ezen általános gyülekezet nagy fontossággal bír az Úr munkájára nézve magyar hazánkban, és azért felhívunk minden gyülekezetünket és csoportunkat, hogy intézkedjék abban, hogyha többen nem, legalább egy vagy két képviselőt küldjenek. Vannak most már a magyar gyülekezeteinken kívül német, román, tót és szerb gyülekezeteink, és kívánatos, hogy mindezen nyelvek képviselve le-

gyenek. Az elvégzendő ügyek és a jövőben történendő missiói munkánkra nézve kívánatos, hogy minden testvéreink részt vegyen a tárgyalásokban. Azért ne sajnálja senki a fáradságot és költséget, mert az Úr gazdagon fog jutalmazni.

Aki szándékszik eljönni, jelentse be előre.

Huenergardt János F.,

Rákosszentmihály, Rákóczy-utca 17.

„Most pedig!”

— »Olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok,« — most pedig — »megtértetek a ti lelketek pásztora-hoz és gondviselőjéhez.« 1 Péter 2, 25.

— »Abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, az Izrael társaságától idegenek és az ígretnek szövetségítől távolvalók, kiknek reménységtek nem vala« — most pedig — »a Krisztus Jézusban, ti, kik régen távol voltatok, közel valókká lettetek a Krisztus vére által.« Eféz. 2, 12. 13.

Negyedévi kimutatás a magyar missiói területről

1905. július 1-től szeptember 30-ig.

Helységek	Tagok száma	Felyét.		Dézsmá		Elsőnapí adom.		Imanapi adom.		Szombati iskola		Vall. irat. egyl.			
		Kereszt.	Szav.	K	f.	K	f.	K	f.	Tagok száma	K	f.	Kimut.	K	f.
Arad	28	—	1	91	24	2	80	—	—	26	6	66	5	5	42
Békés-Csaba	12	—	—	78	—	—	—	—	—	14	11	—	—	—	—
Brassó	9	—	—	25	14	7	88	—	—	7	8	07	3	1	74
Budapest	24	3	1	143	10	—	—	—	—	30	23	29	33	10	01
Fogarás-Didr.	26	2	—	88	09	5	93	—	—	26	14	29	—	—	—
Kolozsvár	35	—	—	133	—	1	60	—	—	22	17	—	—	15	07
Kumán	10	8	—	85	09	—	—	—	—	12	3	33	—	—	—
Nagyselyk	8	—	—	25	60	1	—	—	—	10	4	49	—	—	—
Nagyszében	6	1	—	20	—	1	—	—	—	6	4	—	—	—	—
Nagyvárad	9	—	—	12	—	—	—	—	—	9	3	96	22	—	89
Récsé	4	—	—	—	—	—	—	20	—	4	—	—	—	—	—
Segesvár	11	—	—	56	60	1	—	—	—	11	7	—	—	—	—
Székudvar	—	—	—	12	—	—	—	—	—	—	1	60	—	—	—
Temesvár	8	—	—	28	27	1	—	—	—	6	2	40	—	—	—
Vista	29	1	—	13	61	—	—	—	—	28	6	80	—	—	—
Összesen	219	15	2	811	74	22	21	20	—	211	113	89	63	33	13